

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XVII.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 6.

CUPRINS

IN DRUM SPRE ÎNĂLȚIME

In drum spre înălțime

Timpul strămtorării

Zile mari

Despre începuturile lucrării
A. Z. Ș. în Europa

„Voi sunteți toți frați“

Studii din cartea lui Daniel

Vitaminele și Geneza 1, 29

Cronica Școlii

Zile de reînviore

A doua călătorie misionară
spre insula Madagascar

Ora misionară din luna
Iunie — Predicând prin literatură noastră — Un efort sistematic — Să lumineze lumina voastră — Lumea este însetată după literatura noastră — Merită a se face această lucrare? — Cum să lucrăm — 5 minute misionare în Sabat

Pagina gospodarului

O redeșteptare

Adormiți în Hristos

Anunțuri

Mă gândesc la aceasta ori de câte ori recitesc acel măreț capitol din „Experiențe Biografice“ ale soriei White.

Capitolul despre care e vorba aci este cu totul impresionant. Printr'un simbolism mișcător, el compară înaintarea poporului adventist în mersul lui pe un drum mereu urcând. Ca toate drumurile cari urcă, și această cale este anevoioasă, aspră și plină de greutate. Fiind gloduroasă și stâncoasă, produce răni dureroase picioarelor celor ce merg pe ea. Și pe lângă faptul că este strâmtă, mai este mărginită deoparte de un zid povârnit și de cealaltă de o prăpastie largă.

Ei bine, pe această cale care se strămtează din ce în ce, călătorește poporul rămășiței. Primejdiile prin cari trece el sunt numeroase, luptele și necazurile sale sunt neîntrerupte. Ba încă ceva mai mult, el este amenințat continuu. Călătorii se alinesc instinctiv de zid, deoarece la ficce pas riscă să se prăbușească, să alunecă, să cadă și să se sdrobească de stânci în prăpastia care se deschide fără intrerupere sub pașii lor.

Deoarece calea se face din ce în ce mai strâmtă, călătorii sunt siliți ca pe măsură ce înaintează să se despardă de orice piedecă. Părăsesc mai întâi bagajele lor nefolositoare, apoi mijloacele de călătorie, și în cele din urmă tot ce împiedecă mișcările lor. La orice oprire sunt gata să facă noul sacrificii din bunurile lor, noul privațiuni. Pentru a străbate și ultima etapă a călătoriei, ceata eroică înaintează cu picioarele goale, în rânduri strânse, către plaiurile inverzite ale înălțimii: noul pământ. Și, deslegați de orice legătură pământescă, de orice povară care împiedecă mersul, ajung aci. . .

„Ne gândeam“, zice sora White, „la aceia cari nu putură să se obișnuiască, și nici chiar să se supună neplăcerilor și lipsurilor călătoriei“.

Și eu mă gândesc la ei. Ce au ajuns ei? Ori de câte ori trebuia să rabde o nouă privațiune, ori de câte ori trebuia să facă un nou sacrificiu, ori de câte ori trebuia să consimtă la o nouă renunțare, un număr oare care dintre cei slabi în credință se desprinsc de grosul cetei celor credincioși. Orbirea lor era așa de mare, priceperea lor așa de întunecată de oglindirea și falsa strălucire a lumii, încât prețul succesului le părea exagerat. Simțurile lor spirituale erau tocite până într'atata, că nu mai puteau perpece „realitățile“ veșnice cari erau în joc. După mintea lor, ierarhia valorilor se găsea complet răsturnată. Vai ce nenorocire! ei părăsiră partida și acoperiră calea cu rămășițele unei speranțe naufragiate. . . . Ce eroare de calcul!

Iubiții mei frați, să continuăm împreună calea care urcă. Ea este strâmtă, este adevărat, și uneori foarte anevoioasă. Pentru a ajunge în vârf trebuie să urcăm, să urcăm pe acolo pe unde cel care merge are mult de suferit, și inima sângerează foarte adesea. Da, dar acolo sus totul se luminează; pe aci obstacolele cari ne stânjenesc calea se deschid în azurul care lasă să se vadă înălțimea strălucitoare. . . .

Calea poporului lui Dumnezeu, care duce mereu în sus, constrânge la privațiuni, la renunțări, mereu reinnoite. Lucrul acesta nu se poate tăgădui. Luptele, necazurile, jertfele copiilor împărăției nu se pot tăgădui, nu trebuie să fie tăgăduite. Ele sunt prevăzute în porunca creștină; ele sunt oglindirea fidelă a vieții Mântuitorului. Ca și dela El, lucrarea lui Dumnezeu cere și dela noi totul; dar am dat noi totul? Intrebarea aceasta are un caracter urgent. Am dat noi totul? Am fost noi gata, la urma urmelor, să facem sacrificii? Renunțarea noastră a fost reală? Nu ne ascundem noi adesea în dosul unei jertfe aparente fără adevă-

rate privațiuni? Dacă așa stau lucrurile, să facem să înceteze așa zice, această făcătoare. Să intrăm pe față și cu credințioșie în rândul vitejilor cari, ca și marele apostol, nu „șin numaidecât la vieața lor”. Numai lucrarea lui Dumnezeu să triumfeze. Da, Dumnezeu trebuie să câștige, lucrarea Sa să fie terminată. Și pentru aceasta noi trebuie să părăsim totul, să lăsăm totul, și să mergem cu picioarele goale către această înălțime

strălucitoare. Suntem noi gata să facem aceasta? Oare scopul nu merită această oboseală?

Eu cred aceasta cu sinceritate dar voi, iubiiții mei frați?

O Doamne, Dumnezeul oricărei bună-tăți și oricărei îndurări, Tu care meriți o iubire mai mare decât aceea pe care o putem dovedi față de Tine sau pe care nu o înțelegem în deajuns, umple inimile noastre, Te rugăm, cu o așa iubire pen-

tru Tine și pentru oamenii „din orice neam, din orice seminție, din orice limbă și din orice norod”, pentru ca nimic să nu ne pară prea greu de făcut și de îndurat spre a asculta de Tine și a-Ți sluji. Fă ca iubindu-Te astfel, să vorbim despre Tine mai mult în fiecare zi și să căpătăm cununa vieții pe care Tu ai făgăduit-o aceluia cari Te iubesc. Prin Isus Hristos, Amin.

R. Beach

Timpul strâmtorării

Domnul mi-a arătat de repetate ori că este fapt contrar Bibliei de a aduna provizii pentru trebuințele noastre vremelnice în timpul strâmtorării. Văzui că dacă sfinții își vor grămădi acasă sau în câmp provizii de hrană în timpul strâmtorării, când sabia, foamea și ciuda vor veni peste lume, ele le vor fi luate de către mâini violente, iar țările lor vor fi recoltate de către străini. Atunci este timpul pentru noi, să ne încredem ca totul numai în Domnul, și El va îngriji de noi. Văzui că pâinea și apa ne vor fi asigurate pentru timpul acela, și că nu vom duce lipsă, nici nu vom suferi de foame; pentru că Dumnezeu este în stare să întindă pentru noi masa în pustie. Dacă va fi necesar, El va trimite corbi să ne hrănească, așa cum făcu pentru a hrăni pe Ilie; sau va ploua mană din cer, cum făcu pentru Izrailiți.

Case și țările nu vor mai fi de niciun folos sfinților în timpul strâmtorării, pentru că atunci ei trebuie să fugă dinaintea mulțimilor înfuriate și în timpul acela ei nu mai pot folosi avutul lor pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi s'a arătat că voința lui Dumnezeu este ca sfinții să se libereze de orice sarcină înainte de a veni timpul strâmtorării, și să facă legământ cu Domnul prin sacrificiu. Dacă ei depun avutul lor pe altar și roagă serios pe Domnul să le arate datoria lor, atunci El îi va învăța când să vândă ce au. Atunci ei vor fi liberi în timpul strâmtorării și nu vor mai avea nicio piedică.

Văzui că dacă unii țin tare la avutul lor și nu întrebă pe Domnul cu privire la datoria lor, El nu le-o va face cunoscută, și le va permite să-și păstreze avutul; dar în timpul strâmtorării avutul acesta se va ridica înaintea lor ca un munte, care să-i strivească; atunci vor încerca să-l vândă, dar nu vor mai putea. Auzii pe unii jelindu-se astfel: „Lucrarea era în suferință, oameni ai lui Dumnezeu mureau de foame după adevăr; dar noi nu ne-am silit să împlinim lipsa; acum avutul nostru nu mai e de niciun folos. O, ce

bine ar fi fost să-l dăm și să ne adunăm comoară în cer! Văzui că sacrificiul nu creștea, ci descreștea și era consumat. Văzui de asemenea că Dumnezeu nu ceruse dela tot poporul Său să vândă avutul lor în același timp; dar dacă ei doresc să fie învățați, El îi va învăța la timp de nevoie, când să vândă și cât să vândă. Unora li s'a cerut în timpul trecut să vândă avutul lor și să susțină lucrarea adventă; în vreme ce altora li s'a permis, să păstreze ce aveau până la timp de nevoie. Atunci când lucrarea are nevoie, datoria lor este să vândă.

Văzui, că solia: „Vindeți ce aveți, și dați milostenie”, unii nu o vesteau în lămurita ei lumină, iar scopul cuvintelor Mântuitorului nu fusese arătat clar. Scopul vânzării nu este de a da celor în stare să muncească și să se întrețină, ci pentru a răspândi adevărul. E păcat să întreții și să încurajezi trândăvia celor în stare să lucreze. Unii sunt foarte zeloși să vină la toate adunările; dar nu pentru preamărirea lui Dumnezeu, ci pentru „pâine și pește”. Unii ca aceștia mai bine ar fi rămas acasă, să lucreze „cele bune” cu mâinile lor, pentru îndestularea familiilor lor și spre a mai avea de dat și pentru întreținerea prețioasei lucrări a adevărului prezent. Acum este timpul de a aduna comoară în cer și de a pregăti inimile noastre pentru timpul strâmtorării. Numai cei cu inimi curate și cu mâini curate vor putea sta în acel timp de încercare. Acum este timpul când legea lui Dumnezeu să fie

în mintea noastră, pe frunțile noastre și scrisă în inimile noastre.

Domnul mi-a arătat primejdia de a lăsa mințile noastre, să fie pline de idei și griji lumești. Văzui că mințile unora sunt abătute dela adevărul prezent și dela iubirea pentru Sfintele Scripturi prin citirea altor cărți turburătoare; alții sunt plini de neliniște și de griji cu privire la ce să mănânce, ce să bea și ce să îmbrace. Unii socotesc venirea Domnului ca încă foarte departe. Timpul a ținut câțiva ani mai mult decât credeau ei; de aceea ei cred că o să mai țină încă mulți ani, și în felul acesta sufletele lor se abat dela adevărul prezent afară în lume. În acestea văzui o primejdie foarte mare; pentru că dacă mintea se umple cu altele, atunci adevărul prezent este gonit afară și pe frunțile noastre nu mai rămâne loc pentru sigiliul viului Dumnezeu. Văzui că timpul cât Domnul Isus va mai sta în Sfânta Sfințelor, e pe sfârșite și va mai dura foarte puțin. Ori-ce timp liber trebuie să-l folosim pentru cercetarea Bibliei, care ne va judeca la ziua de apoi.

Iubiți frați și surori, căutați ca poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos să fie continuu în mințile voastre, pentru ca astfel cugetele și grijile lumești să fie date afară. Cugetați la ele când vă culcați și când vă sculați. Traiți și lucrați cu totul în vederea venirii Fiului omului. Timpul sigilării este foarte scurt și se termină repede. Acum este timpul, în vreme ce cei patru îngeri mai țin cele patru vânturi, acum să facem sigură chemarea și alegerea noastră. — *Din prețiosul volum „Experiențe și Viziuni”, care s'a și pus în vânzare. Este*

ZILE MARI

În București în zilele de 10 și 11 Mai, anul acesta, s'au întâlnit majoritatea celor cari în Țara noastră poartă răspunderea conducerii Comunităților Adventiștilor de Ziua Șaptea. În Birourile Uniunii Comunităților noastre și în sala de adunare alăturată s'au întâlnit toți ace-

știa pentru a se ruga, pentru a căuta sfat dela Dumnezeu, ca să știe ce să facă în vederea apărării libertăților religioase, serios amenințate.

Noi ca Adventiști de Ziua Șaptea, suntem învățați de Bunul Dumnezeu prin Sfintele Scripturi în cuvântul și pilda

întemeietorilor Bisericii Creștine să trăim o vieță curată pe pământul acesta, fiind o binecuvântare pentru semenii noștri. Noi avem sarcina sfântă de a sacrifica puterile și tot ceea ce Domnul ne-a dat pentru a vesti la toată făptura Sfânta Evanghelie a Domnului Isus Hristos și a îndemna pe oameni să se pregătească în vederea venirii Lui de a doua oară potrivit făgăduinții Lui.

Despre efectul în bine al învățăturilor Sfintei Evanghelii asupra acelor care o primesc, putem vorbi din ceea ce simțim în inima și felul nostru de viață, precum și din ceea ce vedem că se întâmplă cu alții și anume schimbări minunate în bine. Deci vestirea învățăturilor Sfintei Evanghelii este un bine.

Se întâmplă însă să se împlinescă ceea ce a proorocit Mântuitorul, și anume ca tocmai acei care vestesc învățăturile Evangheliei, să fie uneori greșit înțeleși și bănuți de gânduri rele. Așa s'a întâmplat cu Mântuitorul, și așa s'a întâmplat cu sfinții apostoli. Dacă așa s'a făcut pomului verde, ce s'ar putea face pomului uscat? Nu ne mirăm dar că și noi Adventiștii de Ziua Șaptea să fim bănuți de rele, ca atare să se caute a se lua împotriva noastră măsuri care să ne împiedece dela libera îndeplinire a cultului și însărcinării noastre divine.

Domnul Isus Hristos, Căpetenia Bisericii, priveghează însă, și potrivit asigurărilor date, este gata să sprijine Biserica atunci când ea se sprijină pe El.

De aceea atunci când am văzut că s'au luat printr'o nouă Decizie a Onor. Minister al Cultelor, măsuri care după aprecierea noastră aduceau atingerea drepturilor sfinte de a fi liberi să ne închinăm în deplină libertate lui Dumnezeu potrivit convingerilor noastre, câștigate din învățăturile Sfintei Scripturi, am apelat la sfatul Domnului și s'au luat următoarele hotăriri:

1. Convocarea Comitetului General al Uniunii Comunităților Evanghelice a Adventiștilor de Ziua Șaptea din România, la sediul Uniunii în București pe data de 10 Maiu 1937, când să se discute poziția noastră ca asociație religioasă față de noua decizie ministerială, la care adunare să ia parte pe cât se poate și membrii comitetelor Conferințelor locale.

2. Să invităm toate Comunitățile din Tară ca dela primirea înștiințării să consacre timp de șapte săptămâni de rugăciune, în așunări, în familii și cercuri de credincioși, și fiecare Sabat din aceste săptămâni să fie petrecut în post și rugăciuni stăruitoare, pentru deschiderea căilor de liberă îndeplinire a datorilor noastre religioase și pregătirea noastră a tuturor, pentru a sta cu hotărâre în fața oricăror evenimente ce ar veni asupra Bisericii.

3. Să rugăm Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua Șaptea să invite toate Comunitățile din lumea întreagă să țină la o dată cât mai apropiată, o zi de post și de rugăciune în vederea aceluiași scop.

4. Să se facă studiile și consultările antemergătoare în vederea adunării membrilor Comitetului.

5. Până la data ținerii adunării Comitetului, conducătorii Lucrării noastre să vină în legătură cu Comunitățile noastre din Tară, aducând la cunoștință fraților noștri hotărârea luată cu privire la post și rugăciune și în același timp pentru eventuale consfățuiri în vederea aplicării noii decizii.

Toate planurile acestea s'au pus în aplicare și au adus pe deoparte convingerea tot mai accentuată că restricțiile puse liberei exercitări a cultului și însărcinării noastre aduc sufletul nostru în imposibilitate de a mai servi liber lui Dumnezeu și pe de altă parte o convingere că în fața noastră stau timpuri foarte solemne.

Anunțarea zilelor de post și rugăciune pentru șapte săptămâni, a făcut

ca în Comunitățile noastre de pretutindeni să sufle un vânt de reînnoire și de reformă. Simțul că evenimentele prezise de Domnul Hristos sunt înaintea noastră, a făcut ca fiecare membru conștient al Comunităților noastre să-și cerceteze inima și faptele. Au avut loc mărturisiri doveditoare de pocăință. Timpul acesta poate fi foarte bine folosit ca să aibă loc în sufletul nostru o primenire, lucrată de Dubul Bunului Dumnezeu.

Pe de altă parte a pricinuit o strângere a rândurilor și o râvnă mai mare pentru îndeplinirea însărcinării, pe care Bunul Dumnezeu ne-a dat-o. Simțul unității de aspirații a fost mai accentuat.

Între timp multe intervenții nu s'au mai putut face, deoarece au intervenit Sărbătorile Paștilor, când la autorități s'a luat vacanță. Totuși cu prilejul acestor sărbători s'a trimis din partea Conducerii Uniunii noastre diferite telegrame, cari aducând sincerele noastre urări de bine, exprimau și îngrijorarea noastră pentru efectele dăunătoare ale noii decizii. Domnului Ministru al Cultelor și Artelor, Victor Iamandi i s'a trimis la Iași, următoarea telegramă:

Domnului Ministru al Cultelor și Artelor, V. Iamandi — Iași.

Și cu ocazia sărbătorilor învierii Domnului nostru Isus Hristos, prezentăm Excelenței Voastre — în numele Uniunii Comunităților Evanghelice Adventiste de Ziua Șaptea — respectoasele noastre urări, împreună cu îngrijorarea noastră față de măsurile cuprinse în Decizia 4781/1937, care ne răpește libertățile religioase și constituționale, și va împinge pe mulți cetățeni fideli ai Țării noastre pe drumul martiriului și al luptelor confesionale, deopotrivă de vătămătoare și cetățenilor și Statului.

Încrezători în asigurările ce Domnul Ministru a binevoit a ne da, că libertățile noastre vor fi apărate în marginile legalității, și că Domnul Ministru a binevoit a lua în considerație expunerile noastre în memoriile prezentate Domniei Sale.

Rugăm respectos, ca această decizie să fie retrasă înainte de a-și produce efectele, și a crea situații ireparabile.

Președinte,

D. Florea

Ofițer în Rezervă

Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116. București

Secretar,

V. Diaconescu

Ofițer în Rezervă

La aceasta s'a primit următorul răspuns:

D-lui D. Florea

Președintele Uniunii Comunităților Evanghelice

Str. Mitrop. Ghen. Petrescu 116, București

Mulțumiri pentru felicitări și cele mai bune urări de ziua învierii Domnului.

Victor Iamandi

A sosit și ziua de 10 Maiu, frumoasă, deplină și solemnitatea creștină plină de senină, călduroasă, sărbătorească, atât încredere în Conducerea lui Dumnezeu prin cele ale naturii înconjurătoare, cât și prin felul lucrărilor ce aveam de în-

Cu multă seriozitate, cu rugăciune și luminați și călăuziți, am cercetat pe larg sub influența Duhului Sfânt și sub poavara răspunderii față de Dumnezeu, Biserica Lui și Țară, dar și cunoscând că membrii spirituali ai Comunităților noastre se roagă lui Dumnezeu pentru a fi

conținutul noilor dispoziții ministeriale cari ar fi să reglementeze funcționarea Comunităților noastre. Concluziile la cari s'a ajuns au fost trecute în următoarea

MOȚIUNE

privitoare la poziția creată nouă prin Decizia No. 4781 din 17 Aprilie, 1937.

Mai jos semnăți în numele nostru propriu, ca cetățeni, și în numele Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua Șaptea din România — cu privire la situația ce ni se crează prin Decizia No. 4781 din 17 Aprilie 1937 a Domnului Ministru al Cultelor — declarăm următoarele:

1. Mulțumim respectos M. S. Regelui și Onor. Guvern pentru toată bunăvoința, cu care până acum au garantat exercitării cultului nostru evanghelic libertatea constituțională, și declarăm că — așa cum până acum — încă și mai mult pe viitor ne vom sili, în temere de Dumnezeu și cu ajutorul Lui, să folosim cât mai spre binele Patriei și Națiunii toate libertățile religioase și cetățenești;

2. Având în vedere însă, că Deciziunea aceasta de acum — prin condițiunile puse pentru așa zisa reglementare — tinde să desființeze drepturile și libertățile cetățenești, garantate de către Constituție pentru exercitarea cultului nostru, care timp de decenii — din motive de conștiință și următori crezului nostru ne-am dovedit pașnici și buni cetățeni, credincioși lui Dumnezeu, M. S. Regelui și Patriei;

3. Având în vedere că noi suntem convingeți, că este spre binele Națiunii și al Patriei, ca Înalta Cărmuire să nu se abată dela înaltele principii de dreptate și legalitate, pe cari ilustrii Regi ai Țării noastre și marii bărbați de Stat au îngrijit să le înscrie în actul fundamental, care este Constituția României, tocmai pentru asigurarea celui mai înaintat progres și a celei mai frumoase și mari dezvoltări în toate domeniile — economic, cultural, sufletesc sau religios — pe calea garantării libertății depline pentru toți cei ce ar voi să concureze cu activitatea lor în aceste domenii;

4. Având în vedere, că existența și activitatea noastră s'a dovedit de folos nu numai prin ele însele, ci și prin stimularea altor biserici la o activitate misiunară religioasă prin metode similare;

5. Având în vedere că relele cari se vorbesc despre noi sunt toate numai calomnii, pe cari noi le respingem cu hotărâre;

6. Iar alarma, care se sună, nu este îndreptățită prin nicio primejdie din partea noastră, cari în toate timpurile — de pace, sau de restriște — ne-am dovedit totdeauna buni cetățeni și buni creștini;

7. Având în vedere, că nici nu putem să ne oprim de a face lucrarea cea bună pe care ne-a poruncit-o Dumnezeu de a o face, ca să predicăm Evanghelia spre înălțarea Neamului la o vieață dreaptă și curată, după principii divine; — și nici nu înțelegem a renunța la drepturile și libertățile cetățenești, pe cari tot Bunul Dumnezeu prin marii bărbați ai Țării, a îngrijit să le garanteze prin Constituție pentru toți oamenii tenători de Dumnezeu și zeloși la o activitate de bine; și de asemenea nu înțelegem nici că e bine pentru Înalta Cărmuire, să supună la așa tratamente umilitoare tocmai pe unii din bunii fii ai Patriei, cari, nu numai că fac ei înșiși binele, dar îndeamnă și pe alții să-l facă și se roagă din suflet pentru binecuvântare dela Dumnezeu asupra Patriei, asupra M. S. Regelui, și asupra Înaltei Cărmuiri;

Pentru toate aceste motive, noi ne vedem în imposibilitate de a ne conforma prescripțiilor nelegale și neconstituționale ale acestei Decizii, cum am dovedit că am făcut-o bucuross și din toată inima față de toate cererile legale și constituționale ale Înaltei Cărmuiri; și ne vedem constrânși totodată să căutăm toate căile legale cu privire la această Decizie, spre a obține sau pe cale grațioasă retragerea ei prin intervenție respectoasă la Domnul Ministru al Cultelor, la Onor. Consiliu de Miniștri și la M. S. Regele, — sau pe cale de contencios să obținem anularea dispozițiilor ei nelegale.

Până atunci și tot timpul însă, atât prin moțiunea aceasta cât și prin atitudinea și purtarea noastră din trecut, declarăm, că noi și toți credincioșii Bisericii noastre vom păstra poziția cea mai pașnică, fără a opune nicio rezistență violenței și ilegalităților ce ni s'ar face, ci așteptând ca îndreptarea respectos solicitată să vină pe cale legală.

București 11 Mai 1937

Urmează iscăliturile celor cari au luat parte.

Moțiunea aceasta a fost predată printr-o delegație formată de întreg Comitetul Uniunii, la Ministerul Cultelor. Delegația a fost primită în lipsa Domnului Ministru Victor Iamandi, de Dl. Director General al Cultelor, care după ce a cetit Moțiunea, și a spus că se recunoaște că lucrarea Adventiștilor de Ziua Șaptea este o lucrare cuminte și cu nimic dovedită contrarie prescripțiilor constituționale, ne-a sfătuit minuțios să alcătuim un memoriu, în care să arătăm în cari privințe această nouă decizie ne stăpânește. Binecuvântările unirii pentru a servi pe Dumnezeu nu vor întârzia a se apropia.

Sfatul general al Conducătorilor a dat apoi delegație slujbașilor Uniunii Comunităților noastre să continue a face toate demersurile plănuite și necesare pentru a se asigura libera exercitare a cultului și datoriei noastre dumnezeiești de a trăi pentru binele nostru și al semenilor noștri învățăturile și îndrumările Cuvântului lui Dumnezeu.

Știind acum, iubiți frați, că mult poate rugăciunea dreptilor, căci ea lucrează să ne îmbărbătam toți la planul amintit de a ne ruga lui Dumnezeu pentru toate aceste șapte săptămâni, Domnul cu siguranță ne va da o mântuire minunată. Să cerem har de la Bunul Dumnezeu, să cerem înțelepciune și putere ca să trecem cu bine prin toate împrejurările, cari ne stau în față. Mai ales să cerem dela Bunul Dumnezeu iubire, care ne vine prin Duhul Sfânt, ca să iubim până și pe vrăjmașii noștri, și la rău să răspundem prin bine. Să fim oameni ai păcii. Să păstrăm unirea care prin ajutorul Bunului Dumnezeu va face din noi adevărați martori ai Lui în zilele acestea. De felul cum merg lucrurile să țineți în cunoștință pe conducătorii Conferințelor D-voasre și la nevoie scrieți chiar la Uniune.

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu înainte!

D. Florea

Frații predicatori, lucrători, și presbiterii Comunităților noastre sunt rugați să trimează pe adresa noastră: Str. Mitropolitul Ghenație Petrescu 116, București 4, lista tuturor ziarelor și revistelor, cu adresa completă, cari apar pe teritoriul unde dâșii lucrează. Aceasta ne e necesar la Departamentul Libertății Cultului, și rândurile acestea să fie socotite ca o rugămintă personală care să fie împlinită cât mai conștiincios și mai grabnic.

Victor Diaconescu

Despre începuturile lucrării A. Z. Ș. în Europa

După douăzeci de ani dela desamăgirea aceluia care așteptau a doua venire a Domnului Isus în anul 1844, lumina

Bătrânul pionier al lucrării noastre din Elveția, Jules Robert, în etate de 70 de ani, plin de curaj și de avânt în această frumoasă lucrare.

cu privire la Sanctuar, care a luminat și a mângâiat în descurajarea lor pe credincioșii din America, a trecut și în Europa.

Un polonez, fost preot catolic, cu numele de M. B. Czechowski, convertit la protestantism, după ce se căsătorise la Geneva, trecu cu familia în Statele-Unite ale Americii de Nord. Aci, el ajunse să cunoască adevărurile pe care le vesteau Adventiștii de Ziua a 7-a. El propuse acestora să fie trimis în Europa pentru a vesti aceste adevăruri, cari îl mișcaseră adânc. Fără îndoială, din cauza unor motive întemeiate, văzând că nu primește nicio încurajare, Czechowski, ca un om hotărât, se duse să caute pe Adventiștii de Ziua I-a și ceru să le sërvească de predicator în Europa. Adventiștii de Ziua I-a sunt aceia cari, trecând prin desamăgirea din 1844, nu primiră noua lumină despre Sanctuar, și prin urmare continuară să păzească ziua întâia a săptămânii și să fixeze o dată pentru revenirea lui Isus. Aceștia primiră propunerea lui Czechowski și-l trimiseră ca misionar în Europa. Aceasta se întâmplă în 1864.

Czechowski învăță totuși adevărurile

respectate de Adventiștii de Ziua a 7-a, potrivit convingerilor sale. El trecu mai întâi în finutul Vaud din Piemont, unde rămase mai mult de un an. Cu toată împotrivirea pe care o întâmpină, câteva persoane primiră solia pe care el o vestește. Una din aceste persoane, care a rămas credincioasă până la sfârșit, a murit acum câțiva ani la Torre-Pellice, în Piemont, în vârstă de o sută de ani.

Din Piemont, Czechowski trecu în Elveția Italiană, unde lucră cu multă energie și stăruință. Avu dela început succes, și câștigă pentru adevăr mai multe persoane din diferite țări. El întemeie în vecinătatea orașului Neuchâtel o mică imprimerie, unde publică mai multe reviste și un jurnal, căruiu îi dădu titlul de „Evanghelia veșnică”.

Din cauza greutăților, și mai ales a celor de ordin financiar, cari prin cerințele lor întrecuau mijloacele noilor credincioși, el părăsi pe neașteptate Elveția la sfârșitul anului 1868, pentru a trece în România unde continuă activitatea sa, care fu încoronată cu oarecare succes. După unele experiențe nenorocite, acest om energetic, cu cele mai bune dorințe, dar uneori cu prea puțină socotință, fiind atins de cancer la gură, muri într-un spital din Viena, la sfârșitul anului 1876.

Deși adânc îndurerat de pierderea aceluia care le adusese această prețioasă solie, credincioșii din Elveția italiană nu se descurajară. Ei fuseseră cuprinși de puterea și frumusețea adevărului. Imi amintesc de a fi auzit pe soacra mea, care a fost printre aceia cari primiseră solia divină, povestind că deși Czechowski vorbea o limbă ce lăsa de dorit, învățăturile sale erau totuși pentru urechile lor ca o muzică melodiasă ce le mișca inimile.

Czechowski, datorită situației sale necclare, ce da de bănuț Adventiștilor de Ziua I-a, atât de deosebiți de învățăturile Adventiștilor de Ziua a 7-a, a avut grijă să ascundă adepților săi din Europa existența denotațiunii adventiste din America. Ei aflară despre aceasta într-un mod întâmplător. Socrul meu luase în

casa sa pe o tânără americană ce se îmbolnăvisese în timpul șederii în familia lui Czechowski, pentru a o îngriji. Această tânără muri la socrul meu. Soacra mea strângând lucrurile defunctei, găsi între acestea un jurnal englez, pe care-l duse soțului său ce avea unele cunoștințe despre limba engleză. Acest jurnal era un exemplar al revistei „Advent Review and Sabbath Herald”.

Având adresa redacției acestei reviste, frații noștri s'au pus în legătură cu frații din America, despre cari nu știuse nimic până aci. Aceasta s'a petrecut în 1868.

Ca urmare a raporturilor astfel stabilite, frații din America propuseră celor din Elveția, să trimeată pe unul din ei ca reprezentant la ședințele Conferinței Generale, ce trebuia să aibă loc în Mai 1869.

Un tânăr cu numele de Jacques Erzberger, care făcuse studii la școala misionară din Chrischona, aproape de Basel, și care fusese convertit la adevărurile biblice învățate de Adventiști pe când încerca să întoarcă pe una din cunoștințele sale devenită adventistă dela ceea ce credea ca o rătăcire, a fost trimis în America, drept răspuns la invitația Conferinței Generale.

Socrul meu, care cunoștea limba engleză fusese mai întâi numit pentru a pleca în Statele-Unite, dar familia sa numeroasă l-a împiedecat.

Tânărul acesta, cunoscând limba germană și franceză, învăță repede și limba engleză, deși atunci când a sosit în Lumea Nouă, nu știa nicio vorbă engleză. El a stat aici șasesprezece luni, pentru a se pune în curent cu doctrina și cu felul de a o vesti și altora. Apoi reveni în Europa în Septembrie 1870, unde a fost un predicator al Evangheliei plin de putere, timp de cincizeci de ani.

Patru ani mai târziu, ca urmare a cererilor repetate ale fraților din Elveția, cari doreau organizarea lucrării adventiste din Europa, Conferința Generală în sesiunea din 14 August 1874, hotărî să trimeată pe unul din cei mai buni pionieri, în persoana fratelui J. N. Andrews,

Un grup de lucrători din Elveția, printre cari și câțiva pionieri ai lucrării noastre în Europa.

Cu ocazia unei Conferințe ținută în Zurich. În față se vede și frații: Olson, Wall și Mayer, pionier al lucrării noastre din Transilvania.

care după o fericită călătorie sosi în Neuchâtel la 16 Octombrie 1874. Deși vârsta sa trecea de patruzeci de ani, fratele Andrews ajunse să cunoască limba franceză într'un timp destul de scurt. În Aprilie 1876, fratele Andrews merse să locuiască în orașul Basel, unde a fost stabilit sediul lucrării advente în Europa pentru mai mulți ani.

În luna Iulie a aceluiași an, a început tipărirea revistei „Les Signes des Temps”, care până în ziua de azi n'a încetat să răspândească între populațiile de limba franceză, din lumea întreagă, vestea cea bună a apropiatei venirii a Domnului Isus. În același an, fratele Bourdeau, francez de origine, dar care a venit din America, începu lucrarea în Franța printr'o serie de conferințe în orașul Valence, conferințe cari au fost încoronate cu un succes incurajator. Tot în acest an adevărul a fost introdus în Germania, în Prusia, printr'o vizită a fraților Andrews și Erzberger, cari aflase că în acest ținut al imperiului German erau niște creștini ce păzeau Sabatul. Începând cu această epocă, lucrarea adventă începu să se întindă în toată lumea.

În Octombrie 1883, a avut loc la Basel o adunare generală, unde a fost reprezentate Elveția, Franța, Italia și România. Era de prima dată când reprezentanții din aceste trei din urmă țări erau astfel adunați. Reprezentantul României, fratele Toma Aslan, care împreună cu alții primise adevărul din predicile fratelui M. Czechowski, și care de atunci rămăsese tare în credință, ceru să se tipărească o revistă în limba țării sale. Acest frate care cunoștea limba franceză, tradusese și publicase pe socoteala lui câteva broșuri în limba română. Această cerere a fost prezentată la Conferința Generală din America, și anul următor, în 1884 au apărut la Basel trei reviste noi: „Herold der Wahrheit”, „Adevărul prezent” și „Ultimo messaggio”. Prima revistă apărea lunar, celelalte două trimestrial. Din nenorocire, din cauza unui tiraj prea redus, cele două reviste de limba română și italiană, au fost oprite la începutul anului 1888.

Doouă zile după ședințele adunării generale din 19 Octombrie 1883, muri foarte respectatul frate J. N. Andrews,

care suferea de mai multe luni de o boală grea.

Pierderea acestui distins și nobil ostaș al crucii, atât de folositor prin experiențele, cunoștințele și pietatea sa, a fost o pricină de mare durere pentru toți.

La sfârșitul lui Mai 1884 a avut loc la Basel un important consiliu de delegați adventiști din Europa și America. Ca urmare a unei hotărâri luate la această adunare, pastorul A. C. Bourdeau, fratele lui D. T. Bourdeau, întovărăși pe fratele Aslan în România pentru a organiza acolo lucrarea. La această adunare a fost hotărâtă construirea unui frumos imobil la Basel, care a servit de imprimerie timp de doisprezece ani și ca așezământ medical timp de zece ani, care apoi a fost urmat de așezămintele „La Lignière” dela Gland.

Impunătoarea clădire dela Basel, care la început părea a depăși nevoile, nu putu să servească prea mult timp, dovădindu-se prea mică pentru lucrarea căreia îi era destinată în Europa, datorită marelui desvoltări a acestei lucrări.

Pentru a termina, vreau să adaug încă un cuvânt despre M. Czechowski, care a dus în Europa doctrinele cu privire la solia din Apocalips 14. Dintre persoanele cari au primit aceste învățături direct dela el, n'a rămas decât sora de Prato, acum în vârstă de 88 ani. Ea și mama ei au fost câștigate la adevăr în 1865. Sora de Prato a lucrat în tipografia întemeiată de M. Czechowski, mai ales la corectarea probelor. Ea avea atunci șas-

sesprezece ani. Numele de Prato îl are dela un nobil român, adventist, cu care ea s'a căsătorit la Pitești în Muntenia, prin recomandăția lui M. Czechowski, pe când acesta era în România, după ce părăsise Elveția. Sora de Prato a fost totdeauna tare în credință în acești șaptezeci și doi de ani. Rămâne însă un mare număr de descendenți ai celor convertiți de M. Czechowski, cari s'au alăturat soției, și printre aceștia sunt unii cari joacă un rol foarte important. Este o dovadă nu a puterii omului, ci a puterii adevărilor solemne din Evanghelia pentru timpul nostru. „Această Evanghelia e Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.

Jules Robert

(Urmare dela pag. 11)

la examenul cel mare în vederea căruia ar trebui să se pregătească fiecare credincios cu mai mare râvnă, bine știind că e în primejdie pierderea vieții veșnice. Și dacă depunem o așa de mare râvnă pentru a primi o notă ori un calificativ sau și un alt premiu, n'ar fi tot așa de bine să ne pregătim pentru cer ca să primim calificativul din Matei 25, 34?

Săptămâna de Rugăciune a tineretului, este o săptămână care are deosebită însemnătate prin felul ei de a fi. Aici tineretul se fortifică, se întărește, pentru a lupta împotriva celui mai mare dușman care a existat vreodată și știți care este? EUL. EUL distruge sute și mii de vieți tinere în floarea vârstei. A te lupta împotriva eului este cea mai crâncenă luptă, dar când l-ai învins este cea mai mare biruință. Aici la școala Săptămâna de Rugăciune a tineretului a fost comparată cu o oază într'un loc pustiu; aici oricine are ocazia de a se adăpa și hrăni din Cuvântul lui Dumnezeu care este ca o apă răcoritoare într'un loc secetos.

Săptămâna de rugăciune la Școala Misionară din anul 1937 a fost cea mai mare, pentrucă timp de o săptămână, fumul de tămâie al rugăciunilor s'a ridicat zi și noapte la tronul lui Dumnezeu.

Gh. Gherase

O grupă de copii ai fraților noștri, în Zurich, cu ocazia Conferinței din Aprilie 1936.

„Voi sunteți toți frați”

Problema legăturilor dintre lucrători de o parte, și dintre lucrători și conducători de altă parte, este una dintre cele mai importante. Modul în care este rezolvată această problemă, are o influență dintre cele mai de seamă asupra rezultatului slujirii: și ca să spunem tot adevărul, de ea depinde reușita.

Există lucrători cari trăiesc în desăvârșită armonie cu colegii lor și nu se simt deloc stingheriți sau împiedecați în legăturile cu conducătorii lor. Pentru ei totul este bine. Dar sunt alți lucrători a căror activitate este lipsită de zel și entuziasm, pentru că ei nu știu nici să înțeleagă pe colegii lor, și nici nu colaborează cu conducătorii lor. Totuși este un lucru foarte important ca noi ca lucrători în lucrarea lui Dumnezeu să ne înțelegem datoriile noastre unii față de alții, și să trăim în perfectă armonie unii cu alții.

O mare putere însoțește activitatea lucrătorilor unui câmp, când legăturile cari îi unesc sunt caracterizate de armonie. Rugându-Se pentru slujitorii Evangheliei din toate veacurile, Isus cerea Tatălui Său ca „ei să fie una”. Pretutindeni unde această unitate de gândire și acțiune caracterizează pe lucrători, se vede o mare putere.

Există datorii cari privesc pe un simplu soldat; există și datorii de conducători, pe cari el trebuie să le înțeleagă și să le primească.

Cari ar trebui să fie principiile cari să stea la temelia legăturilor dintre lucrătorii cari sunt angajați în lucrarea lui Dumnezeu? În primul rând dragostea, așa cum este definită de apostolul Pavel în epistola sa către Corinteni (1 Cor. 13, 4-7). Este vorba de dragostea cea adevărată; de o dragoste care „nu pizmuește”, care „nu se umflă de mândrie”, care „nu caută folosul său”, care „nu se gândește la rău” și care „se bucură de adevăr”.

Acest fel de dragoste va da naștere cu siguranță la respectul reciproc. Intr'adevăr, când ea umple inima, nimeni nu va fi împiedecat de a vedea în tovarășul său un frate pentru care Dumnezeu a dat pe Fiul Său. Jertfa lui Hristos a ridicat valoarea omului, arătând prețul nemărginit al răscumpărării sale. Cei cari vorbesc despre această jertfă, slujitorii Evangheliei, mai mult decât oricare alții, cred eu, ar trebui să respecte pe oameni. Ei ar mai trebui, mai mult decât alții, să înțeleagă respectul care se cuvine aceluia cari implinesc în lume slujba acestei jertfe.

După respectul reciproc va urma încrederea reciprocă. Fără aceasta, lu-

crarea evanghelică nu este decât unelții și lupte fără niciun folos. Dar încrederea nu ia naștere într'o zi; și mai ales, ea nu este ceva la comandă. Încrederea se formează după un timp de probă. Pentru a crea această încredere reciprocă noi trebuie să fim demni de crezare, deschiși și serviabili în toate împrejurările.

Cu siguranță că suntem cu toți de acord asupra acestor principii. Cel puțin suntem cu toți de acord când este vorba să se impună o regulă exemplară tovarășilor noștri. În orice caz, dacă suntem de acord că aceste principii sunt de mare importanță, pentru ce auzim adesea cuvinte supărătoare pronunțate de unii despre alții? Nu se spune adesea foarte ușor, — și o putem spune pentru ușurarea celui vinovat, dacă o face fără să-și dea seama, —: „Fratele cutare este un bun predicator; el este plin de curaj, ne-am înțeles, dar...” În mintea celui care are cuvântul, acest „dar” acopere o mulțime de lipsuri, slăbiciuni, păcate. Atunci mai are grijă să mai adauge: „Nu sunt sigur, dar cred...” Sunt convins că dacă noi am fi în stare să ne dăm seama continuu de efectul distrugător al unor astfel de cuvinte, și de prejudiciata fatală pe care o crează aceleia care pronunță aceste cuvinte, ne-am înfrâna cu grijă.

Unii servi ai Domnului, atât slujbași ai Comunității cât și predicatori, când iau în primire serviciul dela cel care a fost mai înainte de ei, spun pe un ton cu totul nevinovat celor cari ar voi să-i asculte: „Iubiți frați, cel care a fost înainte de mine, a făcut — săracul — ce a putut. E-adevărat, n'a făcut lucru mare”. Apoi continuă pe un ton plin de asigurare: „Bine că am venit eu ca să pun lucrurile la punct!” În felul acesta el încearcă să micșoreze pe cel care a fost înainte de el, și să se înalte pe sine. O, dacă ne-am da seama, că făcând aceasta ne înjosim pe noi înșine în fața celor ce ne ascultă!... Dar „cea mai mare dintre ele”, ar zice Sfântului Pavel, este dragostea, respectul reciproc, încrederea reciprocă, ce nu dă loc nici la astfel de simțăminte, nici la astfel de cuvinte.

Principiile despre cari vorbim trebuie să fie și la temelia raporturilor dintre simplii soldați și șefii lor, adică dintre lucrătorii și conducătorii de câmpuri. De o parte și de alta ar trebui să domnească iubirea și respectul mutual, dublat de încredere.

În domeniul acesta sunt două extreme de cari trebuie să ne ferim. Pentru șef, conducătorul de câmp, există primejdia de a lua totul pentru sine, de a lucra așa cum a lucrat și Ludovic al

XIV-lea care zicea: „Statul sunt eu, și eu sunt statul”. În această atitudine nu e decât un pas ca să se creadă infailibil. Un asemenea conducător stăvilește dela început inițiativa personală. Orice idee care nu vine dela el este — se înțelege dela sine — de rea inspirație și fără nici o valoare. Orice aparență de independență este o atingere a prerogativelor și a demnității sale. Prin forța lucrurilor, un astfel de conducător care este însuflețit de astfel de simțăminte pierde concursul prețios al celor împreună lucrători cu el. El este cel direct vinovat că lucrurile nu merg deloc bine. Mai merită el atunci recunoștința și stima cari i se cuvin din pricina locului său de cinste? Mă indoiesc.

De altfel și sora White se ridică cu hotărâre împotriva acestei atitudini. Dumnezeu n'a dat niciunui om — afirmă ea — puterea de a zice: „Tu vei face”, sau „Tu nu vei face aceea”. („Mărturii pentru Predicatori”, p. 347). Ea spune mai departe: „Dumnezeu mi-a arătat că aceia cari dețin locuri de răspundere ar trebui să se ferească de a stăpâni și a conduce după bunul lor plac pe conlucrătorii lor, temându-se, ca nu cumva să facă rău lucrării lui Dumnezeu”. Nu! Toți lucrătorii din lucrarea lui Dumnezeu sunt chemați să caute directive pentru lucrarea lor alături de conducătorul suprem care este Hristos.

Conducătorii de câmp cari iau atitudine pe care sora White o vestejește nu primesc decât cu mare greutate colaboratori cari nu se supun voinței lor. Sora White mai zice despre aceștia: „Mă doare inima când văd pe unii președinti de Conferințe luându-și însărcinarea de a alege pe acei despre cari gândesc că îi vor putea forma să lucreze cu ei în câmp. Ei iau pe aceia cari nu se deosebesc cu ei în păreri, ci vor lucra ca niște simple mașini”. — „Mărturii pentru Predicatori”, p. 304.

O primejdie care decurge din rămășița aceluiași sentiment de mândrie, pândește și pe lucrătorul cel simplu. Intr'adevăr, dacă acesta are despre sine o părere exagerată, niciodată n'o să vrea să se ia după sfatul fraților lor și va vrea să lucreze în toate împrejurările cu o independență sălbatică. Un astfel de lucrător va primi cu greu sfaturile conducătorilor săi și se va feri să-i asculte, dacă nu este invitat să facă aceasta, sau chiar constrâns. O astfel de atitudine îi va otrăvi vieța și va îngreua lucrarea sa. Ca și „șeful infailibil”, el nu va avea bucurie în lucrul său pentru că nu se împacă cu colaborarea.

Pentru aceste două extreme, sora White dă acest leac: „Sfătuți-vă cu Dumnezeu”. Aceasta vrea să spună că cineva nu trebuie să aibă o încredere prea mare în sine, să nu apere cu îndârjire planul său, ideea sa, chiar dacă este văzută rău de toți ceilalți; să fie primitor de sfaturi dela frații săi, știind că „prin marea număr al sfetnicilor ai biruința”. Prov. 24, 6. Și apoi, cu șefii săi, va merge să caute sfat la Acela care este izvorul oricărei înțelepciuni. Conducătorii și lucrătorii vor lucra astfel în desăvârșită înțelegere. Ei vor îndeplini în totul cuvintele Domnului Hristos, când zicea: „Voi sunteți toți frați”. Iar lumea va mărturisi despre ei ca și despre creștinii din primul veac: „Priviți cum se iubesc”.

W. R. Beach.

O vedere din turnul catedralei asupra frumosului oraș Lausanne.

Studii din cartea lui Daniel

„El.... va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile și legile”. Dan. 7, 25.

În studiul nostru anterior despre puterea cornului cel mic, am observat că trei regate ariene, cari se împotriveau Romanismului, au fost răsturnate înainte de a se statornici supremația papalității. Ultima din acestea a fost națiunea Ostrogoților. Această putere ariană a fost învinsă și nimicată sub zidurile Romei de către Belizarie în anul 538 d. Hr. Retrăgându-se sub întăriturile Ravenei, Goții nu mai amenințară niciodată Roma.

Odată cu nimicirea acestor puteri ariene, împreună cu convertirea Francilor și a altor popoare barbare la biserica romano-catolică, începe perioada de 1260 de ani ai supremației papale, care se sfârșește în anul 1798. De asemenea am văzut pretențiile pontifului asupra prerogativelor lui Dumnezeu. După ce am văzut aceste lucruri, să îndreptăm atenția asupra altor două puncte despre cari vorbește profeția. Trebuie însă a aminti că și în biserica romano-catolică se găsește suflete sincere și devotate, ca oriunde aiurea. Mulți dintre aceștia se întorc astăzi la lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

„Va asupri pe sfinți”

Această expresie trebuie să se refere la pustiirea bisericii lui Dumnezeu. De îndată ce papalitatea s'a ridicat pe ruinele Arianismului cu ajutorul săbiei, caracterul ei intolerant n'avea să consilie o surpriză. Ar fi o istorie lungă, într'adevăr, dacă am intra în amănunte cu

privire la persecuțiile papale — persecuțiile îndreptate împotriva Valdenzilor în văile Piemontului, Lolarzilor din Anglia, Boemilor din sud-estul Europei, Luteranilor din Germania, Hughenoților din Franța! Focul prigonirii a fost aprins și milioane au pierit din cauza despărțirii lor de biserica de stat. Dacă roata, ghilina, ștreangul, și uneltele de tortură ale Inchiziției, ar putea să vorbească, s'ar povesti istorii înspăimântătoare și tragice de tortură și moarte. Paginile istoriei sunt tixite cu rapoarte oribile de persecuție religioasă.

Ar trebui ca să se acopere fața de rușine în fața acestor fapte nemiloase ale Evului Mediu, dar nu se vede lucrul acesta. Cu mare uimire cetim într' un ziar religios nu numai o expunere de lucruri, ci chiar cuvinte de aprobare cu privire la persecuțiile din trecut, după cum arată următoarele:

„La o sută cincizeci de ani după Constantin, Donatiștii au fost persecutați, și de multe ori omorâți.... Protestanții au fost persecutați în Franța, în Spania cu deplina încuviințare a autorităților bisericesti. Noi totdeauna am apărat prigonirea Hughenoților, cum și Inchiziția Spaniolă. Oriunde și oricând este un catolicism adevărat, acolo va fi o lămurită linie de despărțire trasă între adevăr și rătăcire, între catolicism și toate formele de erezie. Atunci când el socotește de bine a folosi forța fizică, o va și face.... Înșă oare biserica romano-catolică va da un înșoris că nu va mai persecuta deloc? Oare va garanta ea libertatea absolută și egalitatea tuturor bisericilor și

tuturor credințelor? Biserica romano-catolică nu dă niciun înșoris în ce privește purtarea cu bunățate”. — *The Western Watchman* (R. C.), 24 Dec. 1908.

● Pare de necrezut că măcelul din noaptea Sf. Bartolomeu să fie „susținut” de o organizație religioasă în aceste zile de lumină; dar același spirit de intoleranță predomină în timpul acesta cum a fost manifestat și în veacurile trecute. Singurul motiv pentru care papalitatea nu persecută astăzi este pentru că n'are puterea să întărească dogmele ei; când Roma va câștiga preponderența în putere, focul persecuției va fi aprins din nou. Fie ca orice iubitor al libertății să se deștepte astăzi, deoarece se vede clar că „istoria se repetă”.

„Se va încumeta să schimbe vremile și legea”

Puterea papală n'are dreptul să schimbe legea lui Dumnezeu, dar ea zice că „se va încumeta să schimbe vremile și legea”. Dumnezeu este neschimbător. În El nu este „nici schimbare, nici umbră de mutare”. Legea Sa fiind o copie a caracterului Său, nu este un obiect de schimbat. Dar cuvântul profetic declară că se va ridica o putere care petinde că are autoritatea de a schimba, chiar preceptele divine. Roma împlinește această specificare a profeției, după cum se vede din următoarele:

„Papa poate să modifice legea divină, deoarece puterea sa nu este de om, ci de Dumnezeu”. — *Dictionarul bisericesc al lui Ferrari* (R. C.) articolul despre Papa.

Că biserica romano-catolică pretinde că are puterea de a schimba legea se vede destul de lămurit din declarația că ea a schimbat Sabatul din ziua șaptea în ziua întâia a săptămânii.

„*Intrebare.* — Cum mai dovedești că biserica are dreptul de a institui zile de sărbătoare?

„*Răspuns.* — Dacă biserica nu ar fi avut acest drept, atunci nu ar fi rănduit nici faptul acesta, la care toți teologii moderni sunt de acord, — ea n'ar fi putut institui serbarea Duminicii, ziua I-a a săptămânii, în locul serbării Sămbetei, ziua a șaptea a săptămânii, schimbare pentru care nu este nicio dovadă biblică”. — „*Catechismul doctrinal*”, Rev. Stephen Keenan, p. 174.

Deși tendința pentru observarea Duminicii începuse înainte de supremația papală, totuși Roma a fost aceea care a onorat mai târziu ziua Duminicii. Episcopii ei au participat la primele sinoade când s'au decretat primele legi duminicale; ea părăsi celebrarea orânduiriilor creștine cu privire la Sabat, înainte de bisericile din răsărit; ea făcând din Sabat o zi de post și din Duminică o zi de petrecere, popularizând în felul acesta ziua întâia a săptămânii; tot ea afurisi pe acei cari mai țineau ziua șaptea, introducând astfel pe încetul schimbarea în favoarea Duminicii cu care se laudă foarte mult.

Nu numai că papalitatea se atinse de porunca a IV-a pentru a-i schimba cereurile, dar tot ea înlătură pe a doua și împărți în două pe a zecea.

Ar fi fost bine dacă perioada de 1260 de ani ai supremației papale ar fi încheiat capitolul cel lung al persecuției și vărsării de sânge, dar nu. Profetul văzu întrunirea mării judecăți; văzu pe Cel Îmbătrânit de zile șezând; văzu cărțile de amintire aduse de către îngeri; și din nou auzi glasul cornului papal vorbind cuvinte pline de trufie și din cauza acestor cuvinte sumețe, văzu cum fiara fu ucisă și aruncată în foc. Dan. 7, 11.

Sub protecția Austriei s'a ținut o adunare a cardinalilor la Veneția și la anul 1800 s'a ales un nou papă. Papalitatea a recăștigat încet, încet vechiul ei prestigiu între națiuni și a adăugat noi teritorii la cuceririle ei, până când astăzi a ajuns să aibă cea mai mare influență asupra oricărei biserici sau națiuni de pe pământ.

În anul 1870 s'a enunțat cea mai trufașă pretenție a capului bisericii romane. Este vorba de proclamația infailibilității papale, din care cetim o parte după cum urmează:

„Noi învățăm și hotărîm ca o dogmă descoperită de sus, că Pontiful roman, când vorbește dela amvon, posedă, prin asistența divină care i-a fost făgăduită

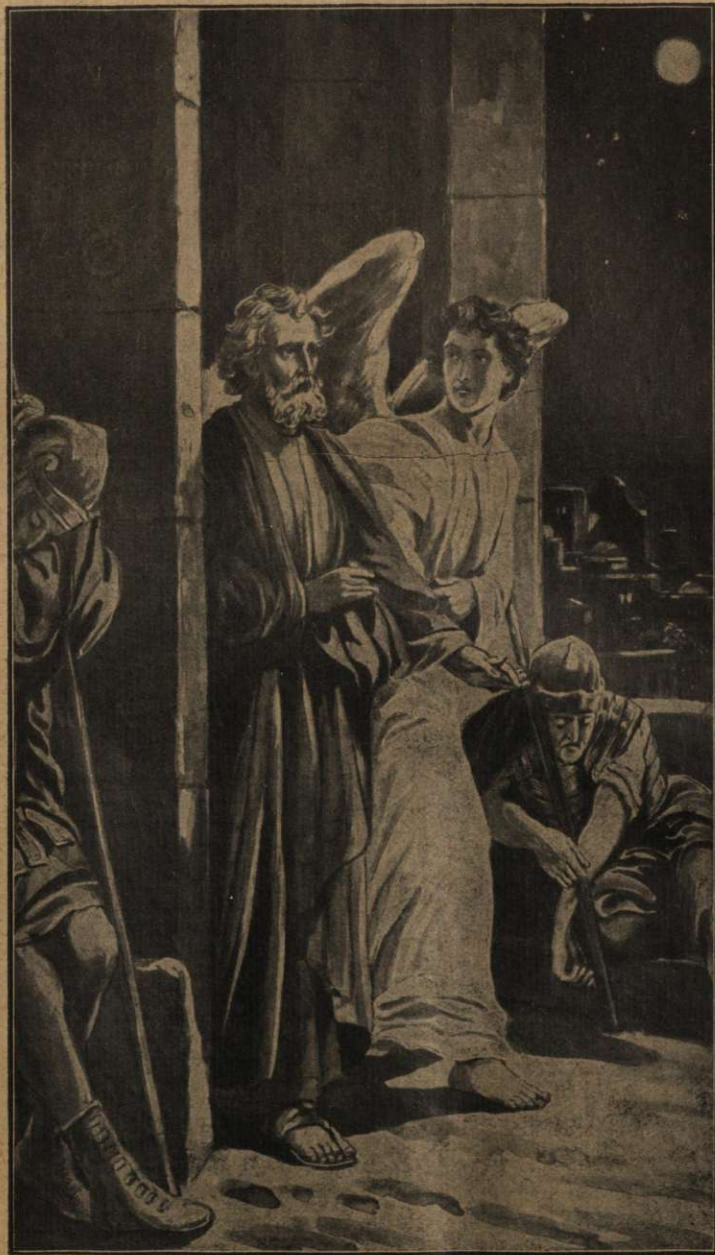
în persoana Sf. Petru, aceeași infailibilitate cu care Mântuitorul a crezut de cuviință să inzestreze biserica Sa”. — *Citaț din Enciclopedia Britanică, articolul „Infailibilitate”.*

Această pretenție a infailibilității fixează pentru todeauna doctrinele, politica și caracterul papalității. Roma nu se schimbă niciodată.

Împreună cu această proclamare a in-

failibilității a fost și aceea a concepției nepătate despre Hristos. Această doctrină, dacă ar fi adevărată ar distruge natura omenească ereditară a lui Hristos, și ar lovi chiar în inima Evangheliei, anulând acea însușire principală a lui Hristos pentru profeție.

Dar domnia păcatului și constrângerii nu va fi pentru todeauna. Inapoi ra-poartelor de dureri, de suferințe, moarte

PETRU A FOST LIBERAT
DIN INCHISOARE

„Ingerul Domnului tăbărește în
jurul celor ce se tem de El, și-i sca-
pă din primejdie”. Ps. 34, 8.

de martir, stă dreptatea lui Dumnezeu. Noaptea suferințelor pare lungă, ceasurile cele grele ale prizonierii par că trec anevoie, răbdarea omenească pare că se clatină, dar în curând se va ivi și diminețea liberării pentru biserica cea încercată a lui Dumnezeu. Nădejdea bisericii se cuprinde în aceste cuvinte profetice:

„Apoi va veni judecata, și i se va lua

stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicată pentru totdeauna. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor cari sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Prea Înalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile li vor sluji și-L vor asculta!” Dan. 7, 26, 27.

Lucrarea judecății a început la anul

1844, după cum vom vedea mai târziu, dintr-o profeție și trebuie să fim foarte aproape de timpul încheierii ei.

Deși biserica lui Dumnezeu va mai avea de întâmpinat multe încercări ale credinței ei, totuși noaptea suferințelor aproape a trecut; în curând se va arăta ziua cea veșnică a lui Dumnezeu, când credincioșii vor intra în repausul veșnic.

Vitaminele și Geneza 1, 29

În a șasea zi a primei săptămâni, Creatorul atotputernic și atotștiutor încoronă lucrările Sale creând pe om. Chiar înainte ca omul să devie un suflet viu, El îi pregătește hrană, căci cetim în Gen. 1, 11: „Pământul să dea verdețură, iarba cu sămânță, pomi roditori, și să facă rod după soiul lor și cari să aibă în ei sămânța lor pe pământ. Și așa a fost”. Ființelor noi create, Dumnezeu le zise: „Iată că v'am dat orice iarba care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom, care are în el rod cu sămânță; aceasta să fie hrana voastră”. „Dumnezeu S'a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune”. (Gen. 1, 29, 31).

Din această expunere înțelegem că atunci când Dumnezeu a creat pomii fructiferi, aceștia nu erau niște arbuști ca din pepinieră, ci pomi de înălțime normală purtând fructe coapte, gata pentru a fi mâncate, și toată această provizie binevoitoare cu trei zile înainte de crearea lui Adam și a Evei. Ne putem noi închipui frumusețea lumii antediluviene, chiar înainte de a exista oceanele sărate, când pământul era semănat dela polul nord la polul sud și de jur împrejur cu pomi fructiferi, căci textul zice: „pe fața întregului pământ”. Între ceilalți arbori, ca o prevedere a nașterii copiilor lui Adam, erau unii cari trebuia să fie roditori și să umple pământul.

Iată planul măreț, științific și peste măsură de înțelept al bunului nostru Tată Ceresc care nu Se înșală niciodată.

Dar vai! păcatul și blestemele ce au urmat și ce trebuia să se abată asupra pământului, au amănât pentru mai târziu împlinirea întocmai a acestui plan; dar păcatul n'a schimbat raportul fiziologic, care a existat totdeauna și care va exista în veșnicie între om și felul de a se hrăni. Căderea omului a adus cu sine o scădere a cantității și a calității fructelor, chiar în ținutul unde climatul permite cultivarea lor, dar regimul din Eden va rămâne cu toate acestea, singurul ce se poate adapta perfect nevoilor ființei omenești. Acest regim a fost creat pentru noi și noi pentru el. Chiar în veșnicie cei răscumparați de Domnul vor

mânca regulat din pomul vieții și vor trăi veșnic.

Astăzi se pune întrebarea dacă nu cumva regimul fructarian este neîndestulător. Putem găsi în fructe toate vitaminele, toate elementele nutritive de cari avem nevoie pentru a putea suporta oboselele din lupta pentru câștigarea pâinii zilnice? Noi răspundem: regimul fructarian nu este neîndestulător. Ceea ce este neîndestulător este puntea de bani. În multe țări regimul cu fructe este un regim scump, deoarece trăim pe o planetă mai mult sau mai puțin ruinată din cauza păcatului. Singura soluție practică este de a folosi toate fructele pe cari le putem folosi și de a înlocui lipsa lor prin legume, cereale și produse ovo-lactate.

Ceea ce rămâne este faptul că avem datoria morală și privilegiul de a prefera fructele apoase și cu coaja crudă pe cât ne stă în putință.

Să privim, de exemplu, vitaminele

fructelor. Toate vitaminele provin direct sau indirect din regnul vegetal și fructele sunt acelea cari le cuprind în mare cantitate. Vitamina A se găsește din belșug în produsele laptelui și într-o bună cantitate în pătlăgelele roșii crude sau fierte și într-o măsură mai mică în mere, banane nu prea coapte, și în legume și cereale de culoare galbenă. Vitamina B ce se găsește în drojdia de bere, embrionul grâului și al orezului, într-o măsură mare în pătlăgelele roșii și în fructele uleioase, mai puțin în celelalte fructe, dar totuși într-o cantitate mijlocie, este vitamina care dă poftă de mâncare și împiedică boala beri-beri și stările asemănătoare, ajutând în general la asimilarea alimentelor.

Fructele sunt însă cele mai bogate în vitamina C. Lipsa de această vitamină provoacă scorbut sub orice formă și în orice măsură. Vitamina C nu este altceva decât acidul ascorbic, care poate fi preparat chimic sau sintetic.

Dr. V. Demole spune următoarele despre această vitamină: „Vitamina C este foarte răspândită în regnul vegetal, mai cu seamă în unele legume și fructe; 2 cg. de zeamă de portocale conține aproape 1 mg. de vitamină C. Vitamina se găsește în organismul animal. Numai omul, maimuța și porcul de mare sunt incapabile de a o sintetiza; din această cauză aceste ființe sunt expuse scorbutului. Se evaluează la 50 mg. aproximativ cantitatea de acid ascorbic pe care un adult ar trebui să o consume zilnic, și 10 sau 20 mg. cel puțin, cantitatea de care are zilnic nevoie un copil în primii ani”. (Praxis, 12 Dec. 1935).

Nu este nicio primejdie în consumarea unei cantități mai mari din această vitamină. S'a dat unui animal o doză de mai multe grame pentru fiecare kilogram din greutatea lui, fără a-i face prin aceasta vreun rău. E probabil că cea mai mare parte a oamenilor suferă din lipsă de vitamina C, suferință arătată prin anemie, tendință spre mici hemoragii la gingii sau la pielea, datorite faptului că vasele capilare sunt prea subțiri; micșorarea rezistenței vitale împotriva infecțiilor.

AȘTEPT SA VII

*Aștept să vii scumpe Isuse
Să ne ridici de pe pământ,
Acolo unde-i fericire,
Un trai măreț și mereu sfânt.*

*Doresc să părăsesc pământul
Să fiu la-al meu Mântuitor,
Căci multe am suferit aicea,
Necaz și ura tuturor.*

*Pe-acest pământ nu-i fericire
Și nici un trai demn de dorit,
Aci vieața-i trecătoare,
Deci eu aștept pământul sfânt.*

*Aștept să vii scumpe Isuse
Ca să ne scapi de suferință.
Și să ne duci în sferi înalte
După a Ta sfântă dorință.*

*Acolo unde-i Tatăl Sfânt.
Să fim și noi de pe pământ
Ca să cântăm cu toți'n cor:
Mărire pentru Creator.*

Galați V. Schiopoia

Vitamina C posedă o mare putere catalitică ceea ce mărește puțința organismului de a consuma oxigen, și deoarece tocmai aceasta lipsește în cazul scorbutului oricât de grav ar fi acesta, este neîndoișoasă că alimentele de cari are omul nevoie sunt acestea cari sunt bogate în vitamina C. Vitamina C are de asemenea o putere activantă asupra fermenților, acțiune ce se continuă în celulele țesutului măbind proprietatea protoplasmei de a absorbi oxigen. Ea îndreaptă deci dezordinea adânci ale metabolismului sau ale asimilației clorului, sodiului și a colestereinei, întâlnite la scorbut, și așează din nou cimentul intercelular, care devine subțire din cauza boalei.

Factorul antiscorbutic (vitamina C) comandă chiar viața scheletului până la măduva osoasă; el ajută la menținerea echilibrului țesuturilor și a sângelui, împiedicând astfel o prea mare aciditate sau prea mare alcalinizare.

Vitamina C este în deosebi susceptibilă la oxidare, la căldură și la uscare, așa că dacă vrem ca acidul ascorbic să rămână intact în fructe sau alimente diferite, e preferabil să consumăm acestea în stare crudă.

Iată izvoarele principale ale acestei vitamine: zeama de lămâie, de mandarine, portocale, mere, smeură, de pătlăgele roșii crude sau fierte; ea se găsește într-o măsură mai mică în cereale încolțite, fasole verde, salată de varză, morcovi cruzi, lăptuci, fructe crude și în toate celelalte legume și fructe în cantitate mai mică.

Să adăugăm două extrase din Mărturii:

„Domnul dorește ca aceia cari locuiesc în țări unde fructele proaspete pot fi obținute în cea mai mare parte a anului, să ia seama la binecuvântările pe cari le au în aceste fructe. Cu cât ne folosim mai mult de fructul proaspăt al pomului,

cu atât valoarea lui va fi mai prețuită”. — „Mărturii Vol. VII, p. 126.

„Ar fi bine să fierbem mai puțin și să mâncăm mai multe fructe în starea lor naturală. Să învățăm pe membrii noștri să mănânce cât mai mult struguri proaspeți, mere, piersici, și tot felul de fructe. Fructele să fie conservate pentru a fi consumate iarna, în borcane de sticlă, nu în vase de aluminiu”. *Idem*. p. 134.

Pentru a conserva vitaminele în fructele coapte trebuie să scoatem din ele oxigenul, tăindu-le în sferturi și ținându-le în apă puțin sărată timp de 10 la 12 ore.

Regimul prescris de Dumnezeu este cel mai bun. Să urmărim cât se poate de credincioși planului Său, și să dorim ziua când vom avea parte la regimul cel desăvârșit din Eden și la pomul vieții.

Dr. A. Păduraru

CRONICA ȘCOLII

De anul trecut nu ne-am mai întâlnit cu cronica școlii și poate am și uitat unii că avem o școală în România care are rezervat din când în când câte o pagină unde se redă un raport de cele ce se întâmplă aci în timpul anului. Aș dori să prezint un raport cu întreg mersul școlii dela începutul anului și până în timpul de față.

„Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie” așa sună cuvintele apostolului Pavel către Romani și aceste cuvinte conglăsuiesc cu ale înțeleptului Solomon când spune: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău din zilele tinereții tale”. Pe baza și din îndemnul acestor cuvinte, cât și al cuvintelor Spiritului profetic, ne-am gândit ce țintă ar fi potrivită pentru anul școlar 1936/1937 și n'am găsit altă țintă mai potrivită decât următoarea: „Anul școlar 1936/37 să fie anul de consacrare”. Inimile celor prezenți au fost mișcate profund, știind că este ținta cea mai nobilă și mai înaltă pe care o vrea și bunul Dumnezeu. Tinerii cari erau în vară la lucru, și-au luat deviza de a influența în bine pe cei ce vor veni la școală la 1 Octombrie a. c.

Vara a trecut foarte repede și așteptam începutul anului școlar, să vedem roadele activității din timpul verii, după cum spune și proverbul: „Toamna se numără bobocii”. Mare bucurie am avut cu toții de a înscrie în rândurile elevilor un frumos număr de tineri și tinere în cari ardea inima de dorul învățării și cari au răspuns invitației Mântuitorului Isus. „Toți câți sunt înșetați să vină la Mine și să bea”. Aceștia

cari au răspuns invitației sunt după cum urmează: *români, germani, maghiari, ruși, ucrainieni, bulgari și armeni* veniți din cele șase Conferințe ale Uniunii Române.

Nici n'am început bine studiul, când a și sunat trâmbița de a ieși afară din tabără, spre a da piept cu dușmanul pe câmpul de bătaie. Era vorba de „Campania de Toamnă”. Cu toate că aveam un număr bunicele de reviste (1100 bucați), totuși nu ne-am temut, știind din anii precedenți că Dumnezeu este ajutorul nostru, pentru că și lucrarea nu este omenească, ci dumnezeiască. Cu această încredere am pornit la lucru și în două Dumineci am terminat Campania, am câștigat biruințe pretutindeni și am adunat suma de 13.001 lei.

Deoarece trăim în timpuri de surprize, nici de data aceasta n'am fost lipsiți de ele, însă surprizele au fost din cele plăcute prin faptul că anumite persoane cu răspunderi în lucrarea noastră la Conferința Generală și la Diviziune ne-au vizitat și atât prin sfaturi cât și prin exemple au îndrumat întreg personalul dela școală și mai ales pe tinerii elevi, viitorii lucrători biblici, predicatori, casieri, etc. la o mai strânsă legătură cu Dumnezeu, pentru a nu fi smulși de valurile năprasnice ale lumii și aruncați în cine știe ce prăpăstii și mocirle ale păcatului care stăpânește lumea.

Și tocmai când este nevoie de asemenea avertismente, ne-a venit în ajutor „Săptămâna de Rugăciune de iarnă” prin prețioasele prelegeri cari au fost și sunt ca niște glasuri de îngeri cari-și trimit

solile lor pentru ultima generație. Imi aduc aminte de momentele solemne ale unei seri din această săptămână, o seară de mărturisire în care fiecare era rugat să-și arunce afară idolii din inimă și să vină la Domnul să se predea în brațele Sale pentru a fi curățit de orice mârjitură.

„Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, El transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsire, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria vine în locul tristății, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică poverile, nimeni nu vede lumina ce se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi acea putere pe care niciun ochiu omenesc nu o poate vedea, crează o făptură nouă după chipul lui Dumnezeu”. Aceste cuvinte au umplut inimile de speranță și au fost ca noi ținte pentru anul care era aproape a se ivi la orizont.

Au trecut toate acestea și au venit și frigurile examenelor de semestru (jumătate de an școlar). Fiecare din cei ce erau de prima dată veniți la școală cât și cei mai vechi erau plini de emoție de felul cum va fi reușita examenelor și mai ales erau nerăbdători să vadă ce note vor primi pe certificatele lor de studii cât și calificativele la purtare. Veghetorii de pe zidurile Sionului (școlii), văzând fierberea și zorul pentru examene, au și tras și concluzia, îndreptându-le atenția

(Urmare la pag. 6)

Zile de reînviore

„In zilele din urmă voi turna din Duhul Meu peste orice făptură....”

Niciodată n'am simțit mai bine realizarea celor prezise cu privire la ultima vreme, ca în cele 4 zile petrecute în mijlocul unui grup de 16 presbiteri, cari, cu diferitele lor probleme și greutăți într-o adunare deosebită, au reprezentat marele și roditorul câmp al Basarabiei de Nord, fiind cu ei împreună și alți mulți slujbași și membri ai diferitelor Comunități.

Adunarea s'a ținut în Comunitatea Rengaci din Jud. Hotin, dela 4—8 Febr.

Deosebită de toate celelalte zile petrecute împreună, ziua Sabatului părea să aibă menirea a servi de coroață tuturor lucrurilor. Punctualitatea strictă fiind una din caracteristicile acestor adunări, ora 8 și jum. este marcată prin prezența tuturor slujbașilor școlilor de Sabat. După ora instructorilor și școala de Sabat, fr. Manchen a condus serviciul divin, dându-ne hrana sufletească potrivit timpului. Din prelegerea ținută pe temeiul celor scrise, am ajuns cu toți la profunda convingere, că lucrarea pe care Domnul o face prin poporul Advent este în „Spiritul și puterea lui Ilie” și Ioan Botezătorul; o lucrare de reformă fundamentală, o lucrare care cere trăirea religiei în viața de toate zilele și o lucrare care cheamă pe oameni la o pocăință temeinică, dovedită prin fapte. Noi suntem poporul profetic și mișcarea Adventă era o necesitate și un punct important în programul lui Dumnezeu pentru acest pământ. Ora s'a încheiat prin solemnitatea „punerii de o parte” și întărirea prin binecuvântare a unui presbiter pentru slujba de păstorie.

După masă, tot cu atâta punctualitate, orele 3—5 trebuia să fie destinate unui „simposium” unde cei 16 bărbați cari au sub grija lor nu mai puțin decât 900 membri botezați, afară de prieteni și copii, vor vorbi cu toții despre unul și același subiect, și anume: „Cum a pătruns Evanghelia în Comuna mea?”

Nu va putea fi șters din memoria mea acest impresionant tablou, în care cei 16 bărbați, apar în sala de adunare, care era arhiplină, pășind rar și grav, pe fețele lor putându-se citi o emoție sfântă însoțită de grija sufletelor, ce le-au fost încredințate spre păstorie.

Fr. Popov, predicatorul câmpului, citește ca introducerea câteva versete din Ps. 78, 2—8, subliniind în mod deosebit versetul 3 și 4: „Ce am auzit, ce știm, ce au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni, laudele Domnului; puterea Lui și minunile pe cari Le-a făcut”. De dimineață am auzit ce face Dumnezeu pe tot pământul, iar acum vom vedea și auzi ce face Dumnezeu și pe aceste meleaguri.

1. Comunitatea Șisăuți este reprezentată prin fr. Andreicuș Ioan, care în rezumat zice: Nu mă bucur cu altceva,

decât ca și Apostolul Pavel, „în necazurile mele”. Lucrarea la noi a început prin mari greutăți printr-un frate mic la statură ca și Zacheu. La început nu aveam casă de rugăciune, de aceea ne adunam în case particulare, cari însă mai târziu ne-au fost închise. Am început să clădim o casă — din cele 6 familii cari erau, numai jumătate contribuiau. Când casa se apropia de terminare unii oameni ne amenințau, spunând că această casă va fi școală pentru copiii satului. Totuși, când a fost terminată, însuși dl. Șef al postului ne-a dat sfatul, referitor la obținerea unei autorizații pentru deschiderea acestei case. Din toate acestea noi am înțeles că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să trecem prin greutăți. Domnul însă ne-a ajutat și am putut să mărităm două fiice, una: Comunitatea Rengaci, iar alta: Comunitatea Șancăuți; actual mai avem încă 3 grupe.

2. Rengaci, este reprezentată prin presbiterul ei Nicolai Olințir. Lucrarea a început aci printr-o soră pe care o puteam asemăna cu femeia samariteancă. Și aici greutățile începutului au fost mari, dar ele n'au făcut altceva decât au cimentat fundamentul Comunității actuale de 60 membri.

3. Fratele Burac Parfenie, reprezintă Comunitatea Grozinți, o Comunitate din corpul căreia s'au deslipit alte grupe, cari azi sunt Comunități mult mai tari decât Comunitatea mamă.

4. Nedobăuți, Comunitate tânără, este reprezentată prin fr. presbiter Samuil Davne. El zice: Timp de 6 ani am fost membru în Comunitatea baptistă; dar omului care se teme de Domnul, „aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s'o alege”. Ps. 25, 12. O predică a fr. Manchen la Clișcăuți m'a îndreptat pe calea adevărului. De atunci m'am convins că omul este ca o mașină; dacă îi dai combustibil merge, iar de nu, stă. Noi ne mișcăm prin Duhul Sfânt, 2 Cor. 1, 21, 22; orice ființă care este părăsită de Duhul Sfânt, rămâne pustie. Dacă vom fi plini de Spiritul Sfânt vom crește, fiind plini de viață. Comunitatea noastră a fost organizată de fr. Popov și are 34 membri.

5. Livinți, este reprezentată de fratele presbiter Ambrozie, care își exprimă marea bucurie ce are acum când după mai mulți ani de luptă, fiind singurul cu familia sa în comună, astăzi poate număra 22 membri, încheie cu cuvintele Domnului Isus din Ioan 15, 7; „Dacă rămâneți în Mine... orice veți cere, vi se va da”.

6. Fratele Ioan Ganciar, vorbește ca presbiter al Comunității Caracușeni-Nouii. El spune: Noi nu am avut prea mult de suferit, deși am înțeles că suferințele sunt spre folosul nostru; am văzut că pomii cari sunt pe câmp în bătaia vântului sunt mai rezistenți decât cei cari sunt în mijlocul pădurii; Comunitatea noastră a fost organizată de fr. Stănescu

cu 14 membri. Astăzi Comunitatea este compusă din 26 membri, cari sunt răspândiți în 6 grupe. Lucrul Domnului merge mereu înainte; avem 8 prieteni pentru botez.

7. Boian. Fratele Demciuc Dumitru, presbiterul Comunității, amintește că încă de când era copil, adevărul pătrunsesse în această comună printr-un bătrân. Multe greutăți a întâmpinat lucrarea prin aceste locuri, dar cele mai mari au fost din partea „fraților mincinoși”. Comunitatea a fost organizată de fr. Moroșan cu 19 membri.

8. Silăuți 1, Comunitate cu 80 membri, este reprezentată prin fr. Ioan Antoniciu, primul diacon. Lucrarea în comuna noastră a avut începuturi foarte mici cu împotriviri foarte mari din partea celui rău. Un grup mic a început să citească Biblia cu sete, adunându-se din când în când în diferite case, unde nici persecuțiile n'au întârziat. Atunci am început să ținem adunări în timpul nopții, făcând cu schimbul, câte unul din noi, de strajă. Fratele Iliescu a botezat pe primii candidați. Când am început să clădim casa de rugăciune aveam 18 membri; atăzi dela noi s'a deslipit o Comunitate în aceeași comună, care numără 70 membri, iar Comunitatea noastră 80 membri.

9. Trinca. Fratele Ignat Bobu, ne face un scurt istoric al Comunității al cărei presbiter este. „În anul 1922 am început a cunoaște adevărul cetind Biblia. De mic eram inclinat spre religie. Credința pătrunde în satul nostru prin doi bărbați, dintre cari unul alfabet, iar altul știa doar puțin să citească. Fratele Oresciuc a fost primul care a intrat în comuna noastră, fiind un predică despre cele 10 porunci. Comunitatea a fost organizată în 1930 de fr. Oresciuc cu 13 membri. Prima noastră țintă este câștigarea de suflete, iar a doua, să avem o casă de rugăciune mai mare.

10. Verticăuții de Sus. Presbiterul Comunității, Ilie Vasilov, a amintit cum din mila Domnului lucrarea a început cu dânsul în acea comună, și aici au fost destule greutăți, dar, slavă Domnului, Comunitatea a crescut astăzi în așa măsură, încât actuala casă de rugă fiind neîncăpătoare, a fost nevoie să se clădească încă o a doua casă în aceeași comună. Comunitatea a fost organizată de fr. Oresciuc.

11. Silăuți 2. Alexandru Popov, presbiterul Comunității, istorisește cum această Comunitate ca fiică a Comunității Nr. 1 ajunge să-și clădească local propriu de rugăciune și cum de când s'au despărțit, lucrarea are perspective frumoase de desvoltare. Comunitatea este organizată de fr. predicator Al. Popov.

Fiind ora 5 după amiază, adunarea se suspendă urmând ca seara la ora 7 să continue. Fr. Manchen descrie apoi în scurte cuvinte înfățișarea lucrării de prin aceste ținuturi de acum 10 ani în urmă.

când aci unde astăzi sunt Comunități cari ajung până la 150 membri, pe atunci nu existau deloc, ci „doar numai în vis vedeam aceste Comunități înfloritoare. Astăzi când Domnul a făcut o astfel de lucrare mare, El v'a încredințat-o D-voastră, iubiti frați presbiteri, cari purtați grija sufletelor. Vă rog a-veți grijă de turma pentru care Domnul Său a vărsat sângele. Domnul să vă dea Duhul Său ca ajutor în această lucrare”.

Adunarea s'a încheiat cu cântarea „Clădim pe o stâncă”.

E ora 7 seara. Sala e plină de o jumătate de oră.

Cinci presbiteri au mai rămas să-și prezinte rapoartele.

Din nou fr. Popov face o introducere cetind din psalmul 111, câteva versete, apoi urmează:

12. Fratele Vasile Gorenciuc, noul presbiter al tinerei Comunități *Verticăuții de Mijloc*, spune: Încă din anul 1923 am cunoscut adevărul, și aceasta cetind Sfânta Scriptură. Persecuții de tot felul s'au deslănțuit asupra noastră, dar totdeauna ne aduceam aminte de textul din Isaia 41, 13, unde Domnul zice: „Nu te teme de nimic; Eu îți vin în ajutor”. Numărul celor credincioși înmulțindu-se, am plănuit să clădim o casă de rugăciune. Gândul acesta mă chinuia zi și noapte. Dar într-un vis de noapte mi se arătă că misiunea mea e de a începe singur clădirea casei de rugăciune, lucru pe care l-am și făcut. Lucrarea Domnului se întinde și în satul nostru. Co-

munitatea este organizată de fr. Popov cu 27 membri.

13. *Noua Suliță*, reprezentată prin presbiterul ei, fr. Vasile Petrovici. Și aici adevărul a fost adus de un frate mic la statură, dar mare la inimă. Zelul nostru dela început este vrednic de imitație. Zi și noapte petreceam continuu în cercetarea Sfințelor Scripturi Comunitatea a fost organizată de fr. Moroșan cu 7 membri.

14. *Malinți*. Fratele Plaxivăi Alexandru, povestește cum a fost un om destul de credincios mai înainte, dar starea aceasta nemulțumindu-l sufletește, începu să citească Biblia. Cu el s'au unit încă și alți, formând astfel o grupă de cercetători zeloși ai Sfințelor Scripturi. 12 au fost botezați. Astăzi avem 69 membri în Comunitate. Noi toți aceștia 16 presbiteri nu avem nicio răspătă materială aici, dar așteptăm ca acolo Sus, să ni se dea „cumuna nevestejită a Slavei”.

15. *Clisăuți*, cea mai mare Comunitate din acest câmp, cu un număr de 141 de membri, este reprezentată prin presbiterul ei, Ștefan Nestorciac. Lucrarea aci începe în 1924 cu cinci suflete cari urmau la adunarea din Silăuți. În 1926, fr. Betea organizează Comunitatea cu 14 membri. Aci a avut loc o mare discuție între 8 preoți misionari și membrii Comunității, cu care ocazie s'au desbatut punctele credinței. În 1927 au mai fost botezați 3, deci în total 17 membri. Din acel an până în prezent, Comunitatea a crescut cu 123 suflete. Astăzi porunca Domnului este: Să ne sculăm și să luminăm. Isaia 60, 1.

16. *Sâncăuți*, reprezentată prin fratele presbiter Anton Ungureanu. Lucrarea începu aci printr'o fată de 17 ani. Evanghelia este o putere. Așa după cum electricitatea este o putere pe care oamenii o întrebunțează, tot așa și Evanghelia fiind o putere, noi trebuie să o întrebunțăm pentru convertirea și salvarea oamenilor păcătoși. Comunitatea noastră este organizată de fr. Manchen cu 17 membri. O treime din membrii Comunității au fost câștigați prin clădirea casei de rugăciune. În anul trecut au mai fost botezați încă 16 suflete.

Ca încheiere, fr. Manchen citește textele din Apoc. 7, 9, căutând să ne dea o închipuire cât mai vie a gloriosului tablou în care mulțimile de credincioși din toate veacurile vor fi adunate la marea de cristal, fiind reprezentanți din toate limbile, din toate națiunile și din toate părțile lumii. Iubirea care a determinat pe Domnul să vină în lume, mănându-L până la cruce, să vă păstreze în credință pe voi, și pe cei cari v'au fost încredințați, până la ziua arătării Sale.

În aceste momente de înălțare sufletească, întreaga adunare se ridică în picioare, iar fratele Manchen înalță rugăciunea de încheiere.

Vrednic de amintit și dat de exemplu, este faptul înălțător al țintei ce și-au luat-o acești presbiteri pentru anul ce le stă în față și anume: De a câștiga 260 suflete pentru Domnul!

F. Ieremia

A doua călătorie misionară spre insula Madagascar

Concediul nostru a trecut foarte repede. Ca pleava trece timpul, zice profetul lui Dumnezeu. Din nou ne-am înapoiat la frații noștri malgași. Am fi dorit să vă vizităm pe toți, fiecare Comunitate și grupă în parte, dar ne-a fost cu neputință din cauza numărului prea mare de Comunități și din cauza timpului foarte limitat. Chiar la părinți și rude n'am stat decât câteva zile. Cei cari au avut ocazia să ne vadă și să ne audă, s'au bucurat, ceilalți s'au întristat. Imi pare rău că n'am putut să vă văd pe toți. Dacă Domnul voește, de data viitoare vom căuta să vizităm pe unii din aceia pe cari nu i-am vizitat, sau, să ne întâlnim cu toții în împărăția de sus.

România-Franța

Cluj-Marsilia. Joi, 12 Noembrie 1936, la ora 12 noaptea, am părăsit orașul Cluj, îndreptându-ne spre portul francez Marsilia, prin punctul de frontieră Episcopioa Bihorulului. Ne-am despărțit cu întristare de rudele și frații noștri din Cluj. Despărțirea e totdeauna tristă, contrar revederii, care este plină de bucurie. Am plecat însă cu bucurie, căci Domnul Isus ne-a dat semnalul de plecare.

Când am fost să vizităm pe frații noștri din Conferința Banat-Crișana, am profi-

tat de ocazie și am vizitat și rudele sorei Tolici, din Banat. Mare le-a fost bucuria când ne-a văzut. Bunica sorei Tolici, o bătrână de 70 ani, ne tot spunea: „Drați copii, nu vă mai duceți în Madagascar; e foarte departe iar noi suntem bătrâni, cine știe dacă ne vom mai vedea după șase ani. Rămâneți în România, căci și aici puteți predica Evanghelia. Vă rog rămâneți aici!” Când ne-am dus să vizităm pe părinții mei din Oltenia, am auzit aceleași cuvinte. Noi am răspuns: „Nu putem să rămânem, ne ducem acolo unde ne trimete Domnul Hristos”. După cum zice Apostolul Pavel în 2 Cor. 5, 13 — noi nu mai suntem ai noștri înșine, ci ai Domnului Hristos. Și am plecat.

Dela Budapesta ne-am îndreptat spre Marsilia, portul de îmbarcare pentru Madagascar, trecând prin Jugoslavia, Italia și Franța. La Budapesta am stat două zile intrucât sora Tolici a fost greu bolnavă. Vineri și Sâmbătă, adică 13, 14 Noembrie am trecut prin momente critice. Credeam că i-a venit sfârșitul, dar ne-am rugat bunului Dumnezeu ca să ne ajute și de data aceasta. Singuri la hotel, departe de ai noștri, și lipsiți de încurajare, vă închipuiți că nu e lucru ușor. Momentele cele mai teribile au fost când sora Tolici, gândind că i-a venit sfârși-

tul, a început să-mi spună cum trebuie să procedez la educația copiilor, etc. etc. Fetita noastră Cornelia, care înțelegea lucrurile, plângea împreună cu noi la patul bolnavei. Ne-am rugat cu toții Domnului, și deodată soția spuse că se simte mai bine. O minune dumnezeiască! Domnul a ascultat slăbele noastre rugăciuni.

Ne gândeam că poate Dumnezeu nu voiește să continuăm călătoria noastră, și de aceea ne-a dat un semn ca să ne întoarcem acasă. La aceasta s'a adăugat și faptul că doctorul spunea că sora Tolici, aflându-se într'o stare gravă, nu poate continua călătoria mai departe. Ne-am rugat Domnului Hristos, ca să ne arate dacă și continuăm sau nu călătoria. Totuși, când ne gândeam să ne întoarcem acasă ne luau fiori, căci ne socoteam ca niște luptători învinși pe câmpul de luptă. Noi preferăm să mergem înainte căci așa ne-a învățat Prințul Emanuel, care n'a pierdut nicio bătălie. Ne gândeam la cuvântul din Ebrei 10, 36—39.

Semnul cerut de noi Domnului a fost: Dacă sora Tolici va merge spre bine până Duminecă dimineața — 15 Noembrie, atunci trebuie să continuăm călătoria, iar dacă nu, trebuie să ne întoarcem acasă. Laudă lui Dumnezeu că sora

Tolici s'a simțit mai bine, semn că trebuie să continuăm călătoria, ceea ce am și făcut. Dumnezeu ne-a împlinit dorința noastră de a merge mereu înainte. Ii mulțumim din toată inima. Duminecă dimineața, 15 Noembrie, am plecat din Budapesta și am ajuns la Marsilia-Franța, Luni seara, 16 Noembrie. Laudă lui Dumnezeu că am ajuns cu bine în Marsilia.

Imbarcarea pe vaporul „Bernardin de Saint Pierre“

Joi 10 Noembrie, ora 19 am părăsit portul Marsilia. Vaporul cu care călătoream avea lungimea de 144,50 m., lățimea de 18,60 m., tonajul 15.400; cai putere 6.000. Înălțimea maximă 12 noduri pe oră (un nod este egal cu o milă sau 1 km. și 852 m.) peste 22 km. Poate transporta peste 300 persoane, pasageri și echipaj, afară de mărfuri încărcate și transportate în diferite porturi. Pasagerii își iau rămas bun unii dela alții, plângeau, erau triști, se salutau. Noi nu aveam pe nimeni dela cine să ne luăm rămas bun. Nu era nimeni care să ne strângă mâna, să ne spună la revedere. Eram singuri, totuși știam că Domnul era cu noi.

Vineri 20 Noembrie. După amiază am trecut aproape de insula Corsica, colonie franceză, numită de Francezi „Perla Mării Mediterane“. Sâmbătă după amiază pe la ora 17 am avut din nou ceva foarte frumos de văzut. Am trecut pe la partea de sud a Italiei, adică aproape de Sicilia, posesiune italiană. Am văzut de aproape orașele Messina, Reggio, etc. și cum luminile erau parinse se prezenta o priveliște deosebit de încântătoare.

Farul cel mare din Messina se putea vedea dela o mare depărtare. Privindu-l, mereu mă gândeam la farul ceresc, care e Cuvântul lui Dumnezeu, de care are nevoie orice om, și mai ales copiii lui Dumnezeu, ca să fie conduși și luminați în tot timpul peregrinajului lor până la portul de destinație, Noul Ierusalim. Ps. 119, 105; 36, 9; Prov. 6, 23.

Am trecut de asemenea nu tocmai aproape, pe lângă vulcanul Stromboli care nu era în activitate. Uitându-mă cu binoclul, am observat casele locuitorilor, la poalele vulcanului. Mă gândesc ce fac ei când vulcanul este în erupție? Trebuie să fie cu mare grijă, căci s'ar putea întâmpla să-i cuprindă lava vulcanului și să-i ardă de vii. Am călătorit până acum trei zile și trei nopți fără a suferi de rău de mare. Vaporul merge bine, iar marea e liniștită. Am făcut de Joi seara până Sâmbătă, 12, 309 mile engleze. După două zile de călătorie, trebuie să dăm ceasul cu o jumătate de oră înainte,

pe timp de mai multe zile, datorită deplasării noastre tot mai mult spre răsărit.

Port-Said și Port Suez

24 Noembrie. La ora 5 p. m. am ajuns în Port-Said. Situat la intrarea canalului de Suez, pe Marea Mediterană, la 2800 km. de Marsilia, Port-Said este cu Port-Faud, anexa lui de pe țărmul Asiei, un oraș cu 109.000 locuitori, dintre cari numai 16.000 Europeni: Francezi, Italieni, Greci, Sârbi, Englezi, etc. Afară de limba arabă se mai vorbește foarte mult: franceza, engleza, italiana, etc. Pasagerii cari trec numai prin Egipt spre Siria sau Palestina, trebuie să posede afară de vizele necesare și viza autorităților egiptene și engleze. Cei cari călătoresc spre Africa sau Madagascar, pot să viziteze orașul fără nicio viză. Societatea de vapoare „Messageries Maritimes“, organizează diferite excursiuni pentru turiști și cei cari voiesc. Dela Port-Said se poate călători repede spre Egipt și Palestina pe cale ferată și chiar cu avionul.

Portul Suez

La ora 20 seara am părăsit portul Said și ne-am îndreptat spre Canalul de Suez. Trecerea prin Canalul de Suez durează 12 ore, căci vaporul merge foarte încet din cauza strâmtimii canalului. Vapoarele cari merg spre Africa se opresc de multe ori în stațiile de pe canal, pentru a lăsa trecerea liberă vapoarelor ce vin în sens contrar. În medie fac 6-7 noduri pe oră.

Pe ziua de 25 Noembrie ora 17 p. m. am ajuns în portul Suez. Suez, vechiu oraș arab, situat la extremitatea nordică a Mării Roșii, se află la capătul golfului ce-i poartă numele. Orașul, care are 39.000 locuitori, dintre cari 8.000 Europeni, păstrează puține urme de vechime. Cartierele sale arabe, conținând șapte moschei și mai multe magazine, sunt interesante de vizitat. Orașul este administrat de un guvernator egiptean. Pe malul asiatic al Canalului de Suez, izvoarele lui Moise, înconjurate de mulți

curmali, constituie un drum de excursie interesant. Ajunși în portul Suez, mărfurile aduse pentru acest oraș n'au putut fi descărcate din cauza vântului prea puternic care sufla teribil și care făcea imposibilă apropierea bărcilor de vapor; chiar remorcherile erau aruncate încoace și încolo de valurile furioase. Mai târziu când vântul s'a mai potolit puțin, a început descărcarea mărfurilor. În portul Suez am stat cinci ore.

Portul Suez-Djibouti

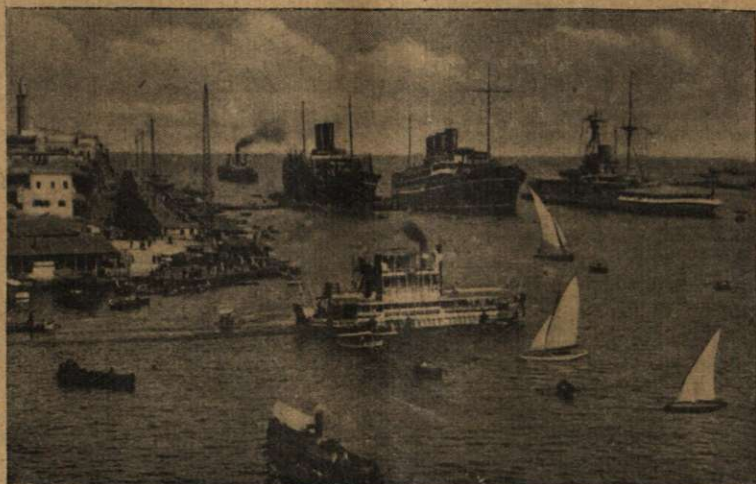
După ce am plecat din portul Suez ne-am îndreptat spre Djibouti, trecând prin Marea Roșie. Am trecut și prin strâmtoarea Bab-el-Mandeb. Aveam în dreapta Egiptul și Abisinia, iar în stânga Arabia. Pe măsură ce ne apropiam de Africa, căldura se simțea tot mai mult. Orarul avansează numai cu 15 minute pe zi. Familia noastră până în prezent este bine, laudă Domnului. Am avut mari discuții despre adevăr cu un belgian catolic și un egiptean musulman. Facă bunul Dumnezeu ca sămănata semănată să aducă roade pentru Împărăția Cerurilor. Măncând împreună la aceeași masă, ei au observat că eu nu beau vin și nu mănânc carne de porc. M'au întrebat care este cauza. Atunci eu le-am răspuns să aceste lucruri precum și altele, sunt cu totul oprite de Dumnezeu, ca fiind vătămătoare sănătății.

De aci a început discuția. Pe vapor am întâlnit un malgaș, care făcea serviciul de îngrijitor pe bord, și cum îmi era dor să vorbesc limba malgașă cu un malgaș, n'am pierdut această ocazie.

În portul Djibouti am ajuns la ora 3 dimineața. Aci a debarcat o familie franceză cu care am fost foarte buni prieteni. Când am avut ocazie, le-am vorbit despre adevăr. Djibouti se află în Somalia Franceză, situat la intrarea golfului Tadjourah pe malul african al golfului Aden. Nu există escală mai importantă pentru vapoarele de comerț, ce merg spre Extremul Orient, Madagascar și Africa Orientală, ca aceasta.

(Continuare în numărul viitor).

C. Tolici

O vedere în Port-Said, portul de intrare în canalul de Suez care leagă Marea Mediterană cu Marea Roșie.

Ora misionară din luna Iunie

Predicând prin literatura noastră

Program

Cântare de deschidere
Rugăciune
Raport asupra lucrării misionare făcută de Comunitate în luna Mai
Strângerea de daruri pentru literatura misiunii interne
Cântare specială
Studiu Biblic: „Un efort sistematic”
Lectură: „Să lumineze lumina voastră”
Lectură: „Lumea este insetată după literatura noastră”
Poezie: „Aștept să vii”
Lectură: „Merită să se facă această lucrare?”
Lectură: „Cum lucrează planul”
Cântare de închidere
Rugăciune

Notă pentru Conducători

Scopul acestui program este de a forma un grup de lucrători pentru distribuirea literaturii în teritoriul vostru. Aceasta este metoda cea mai ușoară pentru a da oamenilor ocazia de a cunoaște adevărul.

La sfârșitul programului faceți apel la voluntari. Adunarea să aleagă un conducător, care să împartă membrilor literatură și să înceapă să lucreze într-o metodă sistematică.

„Acei cari sunt folosiți de Dumnezeu ca unelte ale Sale, pot fi priviți de unii ca neputincioși; dar dacă ei se pot ruga, dacă în simplitatea lor vorbesc despre adevăr pentrucă-l iubesc, ei pot ajunge la oameni prin puterea Spiritului Sfânt”. — „Servicii Creștine”, p. 125.

Departamentul Misiunii Interne

Un efort sistematic

1. Care este prima pornire a sufletului convertit? Ioan 4, 28, 29.

Notă: „Acei cari au gustat dulceața iubirii măntuitoare, nu vor putea, și nu vor avea liniște, până ce toți aceia cu cari ei vin în legătură, nu ajung să cunoască planul măntuirii”. — „Schife Istorie”, pp. 288, 289.

2. Care este tendința lucrării misionare? 2 Regi 12, 18, 19.

Notă: „Regele era nepăsător și cu inima indoită. El a atacat numai de câteva ori când tocmai se cerea un efort stăruitor pentru a birui pe dușmani”.

3. Ce va aduce la îndeplinire asemenea eforturi?
Notă: „Eforturile ocazionale nu vor izbiti să aducă un prea mare folos, sau să facă lucrători plini de succes în lucrarea lui Dumnezeu”. — „Mărturie pentru școala de Sabat”, p. 46.

4. Ce fel de efort se cere din partea noastră?

Notă: „Faceți eforturi regulate și organizate pentru a ridica pe membrii Comunității deasupra punctului mort”. — „Mărturie”, Vol. VI, p. 267.

„Diferitele ramuri ale sforțării misionare să fie conduse în mod sistematic”. — „Slujitorii Evangheliei”, p. 210.
5. Cum privește Dumnezeu sforțările sistematice? 1 Cor. 14, 33.

Notă: „Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii. Orice lucru care este unit cu cerul este în deplină ordine: o supunere și o disciplină desăvârșită caracterizează mișcărilor armatelor îngerești. Succesul poate veni numai acolo unde se lucrează cu ordine și cu armonie”. — „Patriarhi și Profeți”, p. 376.

„Cine dorește ajutorul solilor cerești, trebuie să lucreze în armonie cu ei. . . . Dar niciodată, niciodată acești soli cerești nu vor pune aprobarea lor asupra neregularității, neorânduului și a dezordinei”. — „Mărturie”, Vol. I, p. 649, 650, 6. Ce putem noi cere? Fapte 9, 6.

Notă: „Fiecare are privilegiul să spună: „Eu vreau să aduc la îndeplinire ordinele Căpitanului meu întocmai, fie că voi simți sau nu. Nu vreau să aștept după un simțământ fericit, după un impuls ascuns. Eu voiu întreba: „Cari sunt ordinele pe cari le-am primit? Care este limita datorită mele? Care este Cuvântul Domnului către mine?”” — E. G. White în „Review and Herald”, Aprilie 1889.

Să lumineze lumina voastră

Acum câțiva ani doi colportori au fost destinați să lucreze într-o oarecare oraș cu o populație de cinci mii de locuitori. Li s'a spus din partea lucrătorilor dela Conferință că în acel oraș era o Comunitate a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, așa că la sosire s'au hotărât să caute Comunitatea și să vină în legătură cu frații noștri. Ei au întrebat pe un agent din gară unde se găsește adunarea Adventiștilor. Acesta s'a uitat foarte nedumerit și a spus că nu crede că în oraș să existe o asemenea Comunitate. Colportorii au întrebat pe mai mulți oameni, dar niciunul nu părea a cunoaște această adunare. În cele din urmă s'au hotărât să întrebe pe predicatorul Metodist, pentrucă desigur el trebuia să știe unde se găsesc credincioșii Adventiști. Auzind despre scopul vizitei lor, predicatorul Metodist a răspuns că nu crede că o Comunitate Adventistă să se afle în acel oraș. Dar tinerii au răspuns: „Noi suntem siguri că aici există o asemenea Comunitate”. „Bine”, răspunde predicatorul, „pe malul celălalt al riului se află o casă de adunare foarte mică, și dacă în acest oraș este o Comunitate Adventistă, atunci probabil este aceea, pentrucă eu cunosc pe toate celelalte Comunități de aci”. Băieții au plecat în direcția arătată și au găsit o casă de adunare foarte plăcută a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Presbiterul locuia alături,

și un număr de membri locuiau în vecinătate. La adunarea pentru rugăciunea de seară, colportorii au povestit experiența lor și părerea de rău că nimeni din acel oraș nu știa de existența unei adunări a Adventiștilor. Membrii s'au simțit adânc rușinați și s'au hotărât chiar atunci să înceapă o lucrare misionară hotărâtă și în loc de a ascunde lumina „sub o broc”, să lase ca lumina acestei mici Comunități să lumineze atât de departe încât fiecare să audă ceva despre ea. Un dulap mare din fundul unei săli a fost deschis, dar a fost deschis cu mare greutate, pentrucă de mulți ani se pierduse cheile. Dulapul era plin cu tractate și cu alte publicații, cari erau mucegăite și cari au trebuit să fie întinse la soare pentru a se usca. Membrii s'au predat lui Dumnezeu și au hotărât ca niciunul să nu mai plece de acasă fără a lua cu sine cel puțin un tractat. Ca urmare s'a deșteptat în acel oraș un viu interes. Dar din această pricină unii au început să predice împotriva Sabatului. Oamenii au început să pună întrebări în această privință. Puțin mai târziu a fost chemat un predicator ca să se ocupe de cei cari se interesau; s'a depus un puternic efort și numărul membrilor a crescut foarte mult. Multe din Comunitățile noastre n'au avut niciun câștig de membri timp de doi sau trei ani; și aceste adunări vor vedea că dacă se fac campanii pentru răspândirea de literatură, multe suflete se vor aduna în Comunitate. Este înspăimântător când o Comunitate se află în condițiile descrise de Descoperitor, când vorbește despre biserica din Sarden — „Iți merge numele că trăiești, dar ești moartă”. (Apoc. 3, 1.) O Comunitate care nu face lucrare misionară pentru alții, este moartă. Dea Domnul ca Duhul Său să se reverse asupra tuturor Comunităților noastre, și să îndemne pe conducători să facă planuri pentru lucrare misionară, care va da fiecăruia câte ceva de făcut.

Lumea este insetată după literatura noastră

Fiecare Adventist de Ziua a Șaptea ar trebui să se hotărăscă să aducă la adevăr cel puțin un suflet în fiecare an. Cea din urmă însărcinare pe care a dat-o Domnul bisericii Sale, a fost: „Cine aude, să zică „Vino”. Așa că toți cei cari au auzit solia, sunt datori să răspândească cuvintele cele bune și la alții. Unul poate face aceasta într'un fel, altul în alt fel, dar ca o regulă, calea cea mai cu folos este de a pune solia sub forma de tipărituri în mâinile aceluia cari pot să citească.

În aceste timpuri de nesiguranță, când inimile oamenilor „vor fi umplute de groază în așteptarea lucrurilor, cari se

vor întâmpla pe pământ", găsim oameni mai doriți să citească, decât oricând înainte. Nu e nicio îndoială că o întinsă groază umple inimile oamenilor, când ei văd toate națiunile pregătindu-se pentru războiu, despre care știu că înseamnă distrugerea întregii omeniri. Ei așteaptă lumină asupra acestor situații și sfat pentru a ști ce să facă. Ori de câte ori predicatorii noștri anunță o predică despre stările din ziua de azi, ei pot fi siguri că vor avea mulți ascultători. Dacă credincioșii vor lua asupra lor sarcina de a duce literatura din casă în casă într-un mod sistematic, vor vedea rezultate fericite în convertirea sufletelor. O Comunitate care s'a hotărât să lucreze sistematic la răspândirea de literatură, a câștigat mai mult de o sută de suflete. Treizeci din ele au venit unul pe altul. Alte Comunități ar vedea aceleași rezultate dacă ar fi organizate în același fel și dacă ar străni în încercările lor. Este uimitor ce rezultate frumoase urmează unor încercări atât de mici. Gândiți-vă ce urmări a avut faptul că un copil de pe malul lacului Galilea a dat tot ceea ce a avut — câteva pâini și câțiva pești — pentru a fi folosiți de Domnul. Cinci mii de oameni au fost hrăniți.

Merită a se face această lucrare?

Uneori suntem ispițiți să ne descurajăm pentru că eforturile noastre nu sunt încununate cu rod. Noi răspundem literatură și după cât se pare oamenii nu sunt mișcați de ea. Și Isus a avut asemenea experiențe.

„Ca Mântuitor al lumii, Hristos a întâmpinat neconținut aparent înfrângere. Se părea că face prea puțin din lucrarea pe care ar fi dorit s'o facă prin ridicarea și salvarea oamenilor. Agenți ai lui Satana lucrau continuu pentru a pune piedeci pe calea Domnului. Dar El nu S'a descurajat. El privea înainte la rezultatele lucrării Sale. El știa că în cele din urmă adevărul trebuia să triumfeze în lupta cu păcatul". — „Slujitorii Evangheliei", pp. 514, 515.

Avem făgăduința lămurită a Domnului: „Căci după cum ploaia și zăpada se pogorâ din ceruri, și nu se mai întorc înapoi, ci udă pământul și-l fac să rodească și să odrăsească, pentru ca să dea sămânță seminătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și Cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini lucrările pentru cari l-am trimis". (Isaia 55, 10, 11). „Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii". (Ps. 126, 5, 6). „Să nu obosim în facerea de bine; căci la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală". (Gal. 6, 9).

„Dar dacă ne predăm cu totul lui Dumnezeu, ascultând în lucrarea noastră de directivele date de El, atunci El ia întreaga răspundere pentru împlinirea acestei lucrări. El nu vrea să ne îndoim

cu privire la succesul străduințelor noastre sincere. Nici măcar cu gândul să nu ne gândim la nereușită. Noi trebuie să conlucrăm cu Cel care nu cunoaște nicio nereușită". — „Parabolele", pag. 331.

Cum să lucrăm

„Să predicăm cuvântul cu o energie hotărâtă, prin folosirea cărților și a revistelor". — „Servicii Creștine", p. 146.

Comitetul Comunității alege un anumit teritoriu și-l împarte în secțiuni potrivite, dând fiecărui membru care vrea să lucreze de bună voie în această lucrare, aproape douăzeci de familii. Comitetul alege de asemenea 15 sau 20 de feluri de literatură cari prezintă adevărul într-un mod sistematic. Pentru fiecare secțiune de teritoriu este hotărât un membru; acesta primește 20 de exem-

plare din prima broșura pentru a le răspândi. El merge din casă în casă arătând că această lucrare se face de bună voie, și că se va întoarce săptămâna viitoare, pentru a vedea dacă le-a plăcut broșura. El vizitează astfel fiecare familie.

Săptămâna viitoare primește douăzeci din al doilea exemplar de literatură și el se întoarce la fiecare din aceste case. Atunci el ia pe cei din urmă dintre cei douăzeci sau douăzeci și doi cari doresc să fie mai departe lămurii și poate ține lecturi biblice cu aceștia. Apoi pot fi luate alte secțiuni de teritoriu, până ce întregul oraș a fost lucrat astfel în mod sistematic. Cei cari sunt doriți să ne ajute a cuprinde teritoriul nostru în felul acesta, sunt rugați să se scoale în picioare. (Numele lor să fie luate de secretarul lucrării misionare pentru a forma grupa de răspândire sistematică a literaturii.)

5 minute misionare în Sabat

Sabatul dela 5 Iunie, 1937

Subiectul misionar: Lucrând împreună cu Domnul.

Textul misionar: Ioan 21, 6.

„În toată lucrarea noastră să ne amintim că același Isus, care a hrănit mulțimea cu cinci pâini și doi peștișori este în stare și astăzi să ne dea rodul muncii noastre. Acela care a spus pescarilor din Galilea: „Aruncați-vă mrejele pentru pescuire" și care atunci când ei au ascultat, le-a umplut mrejele, până ce acestea începeau să se rupă, dorește ca poporul Său să vadă în aceasta o dovadă de ceea ce El e gata să facă pentru ei și în zilele de azi. Același Dumnezeu care a dat copiilor lui Izrail mană în pustie, trăiește și domnește și acum. El va conduce pe poporul Său și-i va da îndemănare și pricepere în lucrarea pe care el este chemat să o îndeplinească.

Puneți să se povestească o experiență misionară.

Luăți raportul misionar al lucrării din săptămâna trecută.

Sabatul dela 12 Iunie, 1937

Subiectul misionar: Serviciul pe care-l cere Domnul.

Text misionar: Isa. 6, 8.

„Atunci când alege bărbați și femei pentru lucrarea Sa, Dumnezeu nu întreabă dacă au învătătură, dar de vorbire sau bogăție pământească. El întreabă: „Umbli ei în umilință ca să-i pot învăța căile Mele? Pot Eu pune cuvintele Mele pe buzele lor? Vor ei să Mă înfățișeze pe Mine?" — „Servicii creștine", p. 246.

Luăți rapoartele lucrării misionare din săptămâna trecută.

Sabatul dela 19 Iunie, 1937

Subiectul misionar: Ce va face un serviciu consacrat.

Textul misionar: Psalm 110, 3.

„Lucrarea va fi la fel cu aceea din ziua de Rusalii. După cum „ploaia timpurie" a fost dată prin revărsarea Duhului Sfânt la începutul predicării Evangheliei, pentru a ajuta la răsărirea acelei semințe prețioase, tot așa „ploaia târzie" va fi dată la încheierea acestei lucrări, pentru a culege secerișul. „Să cunoaștem, să căutăm a cunoaște pe Domnul! Căci El se învește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!" „Și voi copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie".

„Servi ai lui Dumnezeu, cu fețele strălucind de o sântă consacrare, vor alerga din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Avertizarea se va da prin mii de voci pe întreaga față a pământului. Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați, și semne și minuni vor urma pe cei credincioși. Satana lucrează de asemenea prin minuni amăgitoare, coborînd chiar foc din cer în fața oamenilor. În felul acesta locuitorii pământului vor fi chemați să ia o poziție hotărâtă". — „Marea Luptă", pp. 611—612.

Luăți raportul.

Sabatul dela 26 Iunie, 1937

Subiectul misionar: Succes pentru cei doriți.

Textul misionar: 2 Cor. 31, 21.

„Când Dumnezeu deschide calea pentru anumite lucrări, și dă asigurarea succesului, uneltele alese să facă tot ce le stă în putință pentru a împlini rezultatul promis. Succesul va fi dat în raport cu entuziasmul și stăruința cu care lucrarea a fost dusă înainte". — „Servicii Creștine", pag. 262.

Să se povestească o experiență misionară.

Luăți raportul misionar al lucrării din săptămâna trecută.

PAGINA GOSPODARULUI

Ce să faci un bun gospodar pe luna Iunie

Și acum, bunule gospodar, iată-ne ajunși cu ajutorul lui Dumnezeu la începutul verii. Luna Iunie pentru bunul gospodar este tot așa de bogată în programul său de lucrări, ca și sora ei Martie. Odată cu sosirea ei, au sosit zilele de vară. Ea se va scurge repede și aproape pe nesimțite pentru bunul gospodar, mai ales când el se îngrijește bine de treburile lui, cari îl vor ține mereu ocupat și în curând vor sosi zilele lui cuptor. Am vrea însă să amintim bunului gospodar, cum mai spunem și altă dată, că omul prin propriile lui puteri nu va putea face prea multe, mai ales în ce privește gospodăria, deoarece de om depinde numai facerea anumitor lucrări cu brațele sau cu mașinile sale, dar tot restul depinde de Dumnezeu. El va trimite timpul necesar ploaia, căldura, etc., fără de care în zadar s'ar trudi omul, și în zadar ar face el planuri. De aceea, bunule gospodar, să pornim dela început și luna aceasta bazându-ne nu atât de mult pe ceea ce am fi noi în stare sau pe ceea ce am cunoaște sau am pretinde că cunoaștem noi, ci pe încrederea în bunul Dumnezeu, cerându-I la timp în fiecare dimineață și în fiecare seară sprijinul Său peste lucrările noastre. El este gata să-l dea oamenilor. El trimite adesea ploaie chiar și peste lanurile celor răi; cu atât mai mult va face El acest lucru pentru acei cari se silesc a duce pe pământ o viață de adevărați creștini după Sfânta Scriptură, și când își rănduiesc felul lor de viață în așa fel ca mai presus de toate să pună „cinstirea numelui Celui Prea Înalt” și numai după aceea interesele lor, chiar dacă ar fi batjocoriți și chiar prigooniți de alții, așa numiți oameni buni. Dar deasupra tuturor tronează Dumnezeu și acest lucru bunul gospodar îl cunoaște bine, de aceea el nu va uita că în fiecare dimineață mai întâi să înalțe un cuget curat în rugăciune către El, iar în fiecare seară să repete același lucru, pentru a cere în toate ajutorul Său și a-I mulțumi apoi pentru toate binecuvântările primite dela El. În felul acesta va porni bunul gospodar la lucru, și apoi nu va uita nici faptul că Dumnezeu a pus la dispoziția omului comori nebănuite în țarina pe care el trebuie să o lucreze. Dar aceste comori, pentru a fi scoase la iveală, cer anumite lucrări de făcut. Cer lucru făcut cu pricepere și hărnicie, cer cunoștințe anumite. Pe toate acestea bunul gospodar se va sili să și le însușească, pentru ca să poată scoate apoi din țarina lui binecuvântările ce Dumnezeu e gata a i le da. Așa

va porni și va lucra bunul gospodar în toate ramurile gospodăriei lui și în luna aceasta.

Gospodăria generală

Ca și în lunile dinaintea cum scriam atunci, bunul gospodar nu va neglija gospodăria lui pe motiv că este prea ocupat, curățenia curții, curățenia grajdurilor, astuparea gropilor ce s'ar forma din ploaie. Punerea de pietriș pe unde se fac noroaie mari din ploi, întreținerea în bună stare a gardurilor și câte altele va trebui să le observe bunul gospodar în această lună. Apoi planuri pentru apropiatul timp al recoltelor. Aerisirea continuă a caselor. Desinfecția grajdurilor cât mai des cu soluție, așa cum scriam la pagina gospodarului de pe luna Mai, în revista Curierul Misionar Nr. 5. Gospodina se va îngriji de puii de găină, de rațe, de bobocii de curcă și găscă. Nu va uita apoi că a sosit timpul când să înceapă a se pregăti pentru iarnă-cu anumite legume, uscând păstăi tinere de fasole, uscând vișine și cireșe, făcând marmeladă din poamele ce se coc mai de vreme. Se va îngriji apoi de hainele de prin casă și le va scoate din când în când la soare, lăsându-le afară cel puțin o zi. Le va presăra apoi cu naftalină căci de pe acum ne vor vizita moliile, cari ne-ar provoca pagube mari. În lipsă de naftalină pe la țară se mai folosește frunză de pelin sau peliniță, cari se pun printre hainele și preșurile de lână mai ales. Bunul gospodar apoi va pregăti din timp locul unde va avea de pus nutrețul, precum și alte recolte ce se vor face mai de timpuriu. Despre toate aceste lucruri am mai scris noi câte ceva la pagina gospodarului pentru Mai, de aceea bunul gospodar și gospodina vor mai reciti din când în când acele lucruri.

Vitele

Vitele sunt acum în tot timpul la pășune. Să nu se uite a le da din când în când, cum ziceam și la pagina gospodarului de pe Mai, câte puține tarățe amestecate cu sare. Seara, când vitele se întorc dela pășune, să îngrijim în așa fel ca ele să găsească în iesle și ceva nutreț uscat. Pe timpul de arșiță vitele pe cât posibil să fie mânați prin locuri mai umbroase. Curățenia grajdurilor nu trebuie să fie uitată. Îndată ce vitele părăsesc dimineața grajdul să facem curățenie radicală și să lăsăm tot timpul zilei ușile deschise, pentru aerisire. Din când în când, grajdurile trebuie desinfectate. E timpul cel mai potrivit pentru repararea și transformarea grajdurilor după nevoie. Să nu uităm însă că un

grajd e absolut necesar să aibă înăuntru și lumină; de aceea, dacă avem prea puține geamuri pe unde lumina ar putea pătrunde înăuntru, e timpul când am putea să mai îndreptăm ceva la grajdurile noastre. Vitele trebuie bine îngrijite și afară pe pășune. Nu e bine a trimite la pășune vitele amestecate. Căi să pască separat. Vitele cu lapte să fie trimise la pășune deoparte de cele fără lapte și cu atât mai mult boii. La pășune vitele au nevoie de liniște. Să nu fie fugărite toată ziua. Copiii ce sunt trimiși cu ele trebuie în privința aceasta bine îndrumați. Să nu stea cu ele prin locuri fără iarbă și ei să se joace; vitele sunt trimise la pășune și ele trebuie conduse și îngrijite pentru acest lucru. Seara când vin spre casă, iarășii nu trebuie fugărite. Când s'ar putea întâmpla pe ici pe colo să-și facă apariția anumite muște otrăvitoare, cum e musca columbacă și altele, bunul gospodar trebuie să se îngrijească bine de vitele lui. Să se informeze la camerele agricole ce măsuri de protecție a vitelor s'au luat. Să țină vitele ziua mai mult în grajd rămânând ca păsunați să se facă mai mult seara și noaptea. Să nu se neglijeze însă curățenia vitelor, țesălatul, periatul și când apa din râuri e destul de caldă, ele trebuie spălate cu săpun.

Curtea

Cât privește despre curte, așa cum aminteam și altădată, ea este curtea în care vei ceti caracterul și principiile de ordine și rânduiala ale unui gospodar. Ce frumos se prezintă curtea unui harnic gospodar, în care rânduiala și ordinea tronează! Acolo casele albe și curtea pare că vor să se ia la întrecere în frumusețe cu florile din grădină și cu restul curții bine aranjată, lipsită de gropi, de băltoace, de rupturi prin garduri, și de bălării de tot felul prin curte. Toate aceste lucruri le mai aminteam noi bunului gospodar în trecut, dar luna aceasta ne va arăta dacă am putut prinde firul acestor sfaturi. Într-o astfel de curte totul pare că este plin de viață și de fericitate, iar în oglindirea ei vezi hărnicia, priceperea și destoinicia gospodarului care o locuiește. Nu mă gândesc acum să întreb pe bunul gospodar dacă descrierea unei astfel de curți seamănă cu a lui. Întrebarea aceasta poate că bunul gospodar și-o va pune singur și va face comparația ce impresie îți dă o astfel de curte față de una care e plină de gropi, bălți, gunoaie, buruieni de toate soiurile, crăci uscate împrăștiate în toate colțurile ei, câte un fier ici și colo, plugul și mașinile agricole lăsate la voia întâmplării și pline de pământ, iar buturugi de lemn de câțiva ani rezemate de garduri, și lista s'ar mai putea prelungi.

Grădina de pomi

Dintre pomii ce au fost plantați, nu toți s'au prins. Acum putem să-i cunoaștem bine pe aceștia. Dacă au rămas uscați, ei trebuie scoși, rădăcinile lor trebuie încă puțin retezate, muiați în soluție

preparată din pământ galben, gunoiu și apă și plantați din nou. Pentru acei cari s'au prins avem grijă ca ramurile ce vor crește, să formeze o coroană frumoasă și folositoare, retezând pe acelea cari cresc în direcția greșită sau în așa fel încât incurcă sau strică formatul coroanei și locul liber dintre crăci. Acum e cel mai potrivit timp când ramurile cari rămân pot fi cârnite și îndreptate în direcția în care vrem, pentru obținerea coroanei dorite. Cârnitul mai ajută apoi mlădiței și pentru ca ea să se lemnifice, să se coacă, întrucât cârnirea ei va opri creșterea prea rapidă în lungime, forțând seva să ajute la îngroșarea mlădiței. Dacă va fi nevoie să cârnim o ramură, acest lucru îl vom face numai dela distanță de 3—4 ochiuri sănătoși de rădăcina ei. Dacă timpul e prea secetos, punem ceva paie la rădăcina pomilor și apoi îi udăm; paiele vor păstra umezeala necesară pomilor. În cazul acesta udarea se va face din când în când și pe cât posibil atunci când soarele nu se va mai vedea, seara. Se pot deslega altoii făcuți în luna Aprilie și Mai legându-i de un tutore (arac), pentru ca vântul să nu-i rupă. Mai jos dăm un exemplu de legarea altoilor de arac. De observat ca legătura să nu fie strânsă pentru a lipi mlădița de arac; mlădița trebuie să rămână a crește drept în sus.

Felul de a lega

Când mlădița a ajuns la o lungime de cel puțin 20 cm., îi cârnim vârful, lucrare care se face pentru ca lemnul ei să se întărească și să se coacă bine unde a fost făcută operația de altoire. Se cârnesc apoi mugurii ce dau din altoi, afară de cel de sus care urmează

să fie al doilea vârf. Crăchițele de pe altoi nu se vor scoate decât în primăvara viitoare. Lucrările acestea trebuie făcute la altoii făcuți în anul acesta, începând din primăvară până în luna Mai, oricare ar fi fost felul de altoire.

Omizile sunt acum și ele destul de multe, cum scriam însă și în trecut ele trebuie strânse și distruse. La începutul lunii le face bine pomilor dacă îi vom stropi cu soluție de piatră vânăță 1 kgr. și jumătate piatră vânăță și 1 kgr. și jumătate var nestins la 100 litri apă.

Pomii tineri ce au pornit pe rod și cei mai bătrâni, dacă sunt atacați de pucești verzi, se vor stropi cu soluție din 1 kgr. săpun fiert în apă, amestecat cu jumătate kgr. gaz, amestecate apoi cu 100 litri apă; cu această soluție se ung pomii, sau se stropesc cu o pompă contra pucicilor verzi.

În Iunie se începe culesul vișinelor, a cireșelor și a smurei. Din aceste fructe se pot face preparate pentru iarnă. Iar restul se poate usca.

Să continuăm cu altoirea în ocluție (ochiu), despre care am scris ceva la pagina gospodarului de pe luna Mai, a. c.

Grădina de zarzavat

În grădina de zarzavat se continuă cu udatul dacă timpul este secetos. Udatul se va face de preferință seara pe răcoare. Continuăm cu plivitul, cu prășitul, pentru ca buruienile să nu umple locul. Scriam în luna Mai ceva cu privire la urmarea lăsării buruienilor nedistruse de îndată ce se ivesc. Către a doua jumătate a lunii se răsădește varza de iarnă; se seamănă apoi morcovii scurți, quiliile vinete, se răsădesc fragii prășiți de sământă. Pătlăgelele roșii nu trebuie lăsate să stea căzute pe pământ, bunul gospodar se va îngriji să le lege de arăci, pentru a fi bine scăldate de soare și a feri vrejii de putrezire. Castraveților li se rup vârfurile ramurilor laterale, lucrul acesta va forța vrejii la o rodire mai mare. Se continuă cu punerea fasolei oloage, bostani și ridichi de iarnă pe unde avem încă locuri libere. Se mai poate pune încă varză de toamnă și ardei pentru murat. Pepenii ca și castraveții trebuie cârniti pentru a obține pepeni cât mai mari. După ivirea rodului, când el a ajuns cât mărimea unui măr, pe un fir lăsăm numai 2 bucăți și cârnim vrejii, îi tăiem apoi la vârfuri dela al 3-lea sau al 4-lea ochiu dela ultimul rod. Între timp îngrijim ca să rupem subțiriile ce ar da din restul vrejului. Lucrul acesta va ajuta să întărească bine fructul, care va crește mult mai mare și se va putea coace mai bine.

Semănăturile

Se continuă cu plivitul buruienilor dintre semănături mai înainte ca acestea să facă sământă. Dacă prin vreo regiune oarecare ajung unele semănături la coacere, bunul gospodar va sulfata recolta pentru a distruge de pe ea ouăle de gărgărițe.

Stupii

Stupii trebuie pregătiți acum cu multă îngrijire pentru marea recoltă. Înflorirea teilor ce se apropie este timpul cel mult așteptat de apicultor și timpul când și albinele au ocazia de a strânge cea mai bogată recoltă. Pentru a profita de acest lucru, așa cum scriam și la pagina gospodarului de pe luna Mai, bunul gospodar va trebui să pregătească din timp stupii. El trebuie să se pregătească pentru acest timp în așa fel, ca să aibă în stupi un contingent cât mai mare de lucrătoare. Când marele cules a sosit, stupii trebuie bine supravegheați pentru a li se da la timp magazine și în cuburi rame din foi de ceară pentru a le lucra. Să ne ferim de a extrage ceva miere din stupi în timpul marelui cules căci albinele văzându-se jefuite de agoniseala lor, vor reacționa prin aceea că vor staționa culesul. Dacă nu dăm la timp magazine și rame necesare, se vor sili să roiască natural, ceea ce adesea la un stup sistematic nu este un lucru tocmai bun. Să nu ne grăbim cu scoaterea mierii din stupii după cules. Mierea trebuie extrasă la timp potrivit. Despre acest lucru vom mai scrie ceva la pagina gospodarului pe luna Iulie.

Prășitoarele și nutrețurile

La prășitoare, a sosit timpul prașilei a doua oară a porumbului și mușuroitul cartofilor. Prașila e bine să se facă cât mai de timpuriu, dacă porumbul e destul de dezvoltat. Buruienile trebuie smulse cu rădăcina cu tot și scuturate bine de pământ pentru ca soarele să le poată usca rădăcina.

Fânețele și celelalte nutrețuri au ajuns acum la timpul cositului. În general orice fel de nutreț trebuie cosit când dă în floare. Dacă după acest timp el va mai rămâne în picioare, floarea se va scutura și tulpinile vor deveni lemnoase și fără gust și culoare. Cosirea, uscarea și păstrarea nutrețurilor pentru iarnă, e de foarte mare importanță. Un nutreț cosit la timp, uscat bine, și care n'a rămas săptămâni pe câmp în bătaia ploilor și pe care apoi bunul gospodar l-a păstrat bine, va fi o hrană reală pentru vitele sale. În privința păstrării nutrețurilor am mai scris noi ceva la pagina gospodarului pe luna Mai.

Florile și ceaiurile

Cum scriam și altădată, florile trebuie să ocupe un loc de frunte pe lângă casa omului. Ele îl vor face adesea să uite puțin impresia ce-i dau spini cu cari zilnic trebuie să se lupte prin semănăturile de grâu și printre prășitoare. Dar în acel timp, ele mai au și darul de a împrăștia în jurul lor un miros curat, plăcut și plin de învioreare. La începutul acestei luni se va termina cu plantarea dalilor. În luna aceasta în unele locuri lălelele și narcisele își termină perioada de înflorire; să nu ne grăbim cu smulgerea lor din pământ, ci să le lăsăm pe loc până ce s'au vestejit complet părțile florii. După ce sunt destul de uscate, le

scoatem din pământ și le vom păstra la loc uscat și întunecos până în luna Octombrie, când le vom planta din nou pe locul unde urmează a înflori iarăși la anul viitor. Dar în afară de florile de grădină, aminteam noi și numele a câtorva plante și flori, cari pe lângă faptul că au destulă frumusețe, sunt bune și pentru diferite ceaiuri. Așa cum scriam la pagina gospodarului de pe luna Martie, când arătăm numele câtorva din aceste feluri de plante și spuneam că treptat treptat vom arăta și pentru ce sunt bune, redăm și luna aceasta întrebuințarea câtorva din ele după cum urmează:

Măcrișul. Frunzele de măcriș având în ele mult fier se recomandă pentru cei anemici. Se mai recomandă apoi pentru poftă de mâncare și celor constipați. Zeama proaspătă de măcriș pisat se dă bolnavilor de scorbut. Trebuie observat însă ca cei ce suferă de piatră la rinichi să nu folosească măcriș căci el are anumite săruri cari ar putea agrava boala.

Macul. Capsulele de mac alb sunt recomandate pentru dureri de măsele și gargară. (10 grame fierse într-un litru de apă). Mai întâi scoatem afară din capsule semințele. Se va feri a bea acest ceai, căci conține otrăvă. Macul roșu, se recomandă pentru combaterea tusei. Se fac ceaiuri din câteva flori de mac opărindu-le; adesea se amestecă aceste foi cu flori de nalbă, de violete, lumânărică.

Mustarul. Sămânța de mustar pisată este foarte folosită, mai ales la răceală și junghiuri. Cu făina aceasta proaspătă se fac oblojele, cataplasma cu apă rece sau caldă, pe pieptul sau spatele ori în coasta bolnavului, acolo unde îl ține junghiul. Baia de mustar se face celor răciți, celor leșinați, etc. Se plămădesc 2—300 grame mustar într-o strachină cu apă rece, când începe să înțepe la ochi o răsturnăm în baia caldă peste bolnav. Să nu lăsăm mustarul prea mult pe comp. pentru a nu produce bășici pe piele; 10—15 minute cel mult.

Isma. Cea mai bună ismă este isma spirtuoasă. Isma broștească cu foi crețe nu e așa de folosită. Ceaiul de flori de ismă e bun pentru dureri de pânțe, vărsături, mistuirea grea și colici (mătrice). E recomandat apoi pentru linișirea nervilor și provocarea de sudoare în cazuri de răceli. Se bea seara la culcare de preferință.

Șofranul. Se recomandă pentru combaterea tusei. 8—10 fire la o ceașcă de apă.

Sulfina. Se recomandă ceaiul de flori de sulfină, 20 grame la 1 litru de apă, se spală cu el ochii bolnavi, sau se face clismă celui constipat. Se mai recomandă apoi contra turburărilor nervoase, lipsă de somn. În numărul viitor vom mai continua cu lista acestor plante și flori. Bunul gospodar se va sili să le strângă și să le păstreze la un loc uscat și întunecos dar nu prea cald pentru ca ele să poată fi păstrate cu toate puterile lor vindecătoare.

Sfaturi diverse

Odată cu venirea verii și căldurilor ei, cotețele găinilor trebuie cât mai des desinfectate și văruite. Lucrul acesta fereste găinile de diferite boli și paraziți. Dacă s'au ivit păduchi de găină, trebuie să căutăm a face tot posibilul a curăța găinile de acest parazit, deoarece slăbesc foarte mult și vor deveni sensibile și puțin rezistente față de boli. Un bun remediu și în același timp ieftin, ar fi următorul: În curte mai la o parte, pe un loc curat, turnăm niște nisip, pe care-l îndoim cu cenușa, punând în același timp și cam a cincina parte de praf de pucioasă. Găinile se vor scărda în acest amestec și foarte curând vor scăpa de păduchi. Lucrul acesta e bine să-l facem chiar dacă găinile n'au păduchi, căci este și un mijloc de apărare a lor contra ivirii acestor paraziți și a altor boli.

Iar acum, bunele gospodari, mai înainte de a încheia scrisoarea noastră pe această lună, am vrea să mai stăm de vorbă împreună puțin asupra acelor „cercuri gospodărești”, despre cari scriam la pagina gospodarului de pe luna Mai. Pentru noi cari am mai studiat între timp la foloasele ce ar putea să aducă bunului gospodar aceste „cercuri”, din ce în ce crește mai mult convingerea că, dacă ei se vor însoți în astfel de „cercuri” nu

vor avea decât să folosească foarte mult. Consfătuirile și experiențele ce ni le-am împărtăși unul altuia în astfel de „cercuri”, și apoi studiarea mai amănunțită a problemelor noastre gospodărești din diferite cărți bune ce ni le-am putea procura, ne va fi bine răsplătită atunci când lanurile noastre cari au fost lucrate ceva mai rațional, vor deveni mult mai mănoase. Noi cu plăcere vom fi gata a recomanda la cerere pentru aceste „cercuri”, cărți bune și folositoare. Rămâne acum ca bunii gospodari, călăuziți de principii nobile, să pornească la lucru pentru realizarea planurilor bune.

Dar spațiul nostru, rezervat pentru această lună, a ajuns la sfârșit și suntem nevoiți a ne opri. Cum mai ziceam însă și altădată, să pornim și în această lună la aducerea la îndeplinire a lucrărilor noastre, nu încrezându-ne pe bravura noastră ci pe sfaturi bune, pe experiențe sănătoase și mai presus de toate pe încrederea în bunul Dumnezeu. A-tunci și El va veghea asupra holdelor noastre și noi vom ajunge să le străngem snopii cu bucurie. Iar acum cu încredere în El să pornim la lucru, neuitând a cere numărul următor al revistei, unde la pagina gospodarului pentru luna Iulie ne vom întâlni cu ajutorul și voia lui Dumnezeu iarăși, pentru a mai sta puțin de vorbă împreună.

Brașov

I. I. Dănețiu

○ REDEȘTEPTARE

Pe măsură ce timpul se apropie de sfârșit, Duhul lui Dumnezeu cercetează într-o măsură mai mare pe credincioșii bisericii rămășiței, indemnându-i la o pregătire personală temeinică în vederea apropiatei reveniri a Mântuitorului, și la o lucrare misionară mai hotărâtă în rândurile acelor cari zac încă în întunecul cel des al veacului nostru, întunecul prezis de profetul Isaia. (60, 1—3). „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Această solie de invitație este punctul principal din programul orânduit bisericii lui Dumnezeu pentru timpul acesta. Duhul lui Dumnezeu conlucrează cu Biserica pentru a adresa acest ultim apel unei lumi care piere.

Preutindeni prin Comunitățile noastre, în ciuda greutăților cari se ivesc, au început să se arate zorile unei reforme, așa cum a fost descoperită de Dumnezeu servei Sale:

„Am fost adânc impresionată de scenele, cari mi-au trecut pe dinaintea acum de curând în cursul nopții. Mi s'a arătat o mare mișcare, o mișcare de reînviere — mergând înainte în multe locuri. Poporul nostru se mișcă în linie, răspunzând chemării lui Dumnezeu. Dumnezeu chiamă pe aceia cari sunt voioși să fie conduși de Spiritul Sfânt, să ia conducerea unei lucrări de reformă generală. Văd o criză în fața noastră, și Domnul chiamă pe lucrătorii Săi să iasă la front. Fiecare suflet ar trebui să stea acum într-o poziție de mai adâncă și mai adevărată

consacrare față de Dumnezeu, decât în anii trecuți. Nu ne chiamă Scripturile la o mai curată și mai sfântă lucrare, de cum am văzut vreodată?” — *Buletinul Conferinței Generale, 19 Maiu, 1931, p. 34.*

Iar în Mărturii, Vol. 9, p. 126 ni se spune: „În viziuni de noapte mi s'au înfățișat scene despre o mare mișcare reformatoare în poporul lui Dumnezeu. Bolnavi erau vindecați, și alte minuni săvârșite. . . . Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea acestora Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Spiritului Sfânt, și se da pe față un spirit de o adevărată pocăință. În toate părțile se deschidea ușile pentru vestirea adevărului. Lumea părea luminată de o influență cerească. Mari binecuvântări erau primite de adevăratul și umilul popor al lui Dumnezeu.”

Greutățile cele mari cari se anunță și îngrădirile cari se pun în fața lucrării lui Dumnezeu nu au decât o influență binefăcătoare și reinviorătoare asupra acelor cari văd în aceasta împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. Departate de a le fi produs teamă, ei s'au deșteptat la lucrare misionară în familii și la rugăciune fierbinte către Dumnezeu, singurul dela care ne poate veni salvarea.

Așa stau lucrurile și cu Comunitatea Labirint. Cu toate că în ultimii ani această Comunitate a trecut prin nenumărate greutăți, acestea n'au făcut alt-

ceva decât să oțelească pe membrii ei, să fie și mai pregătiți pentru întâmpinarea de greutăți și mai mari, și să fie în stare să vestească solia și altora. O bună parte dintre membri lucrează în familii vestind adevărurile solemne pentru timpul acesta, alții se adună în grupe de rugăciune în timpul săptămânii, și ca urmare, adunarea noastră este vizitată de o mare mulțime de prieteni cari se pregătesc cu mare râvnă pentru a primi botezul și a putea da o bună mărturie pentru Isus. Experiențele făcute în ast-

fel de eforturi misionare sunt dătătoare de curaj. Clasa de botez numără peste 80 de prieteni, dintre cari 30 sunt gata a încheia legământul cu Domnul. Un spirit de adâncă solemnitate planează asupra întregii adunări în zilele de Sabat și în timpul altor adunări. Suntem adânc recunoscători bunului Dumnezeu pentru greutățile cari vin asupra noastră, pentru că acestea ne unesc și ne fac să ne punem încrederea în El, spre a fi ferizi de lupii cari caută să împrăștie oile turmei.

M. Ionescu.

Sora *Ecaterina G. Graure* din comuna Bratia, jud. Argeș, în etate de 66 de ani, membră a Comunității Râmnicu-Vâlcea, a adormit în Domnul în ziua de 23 Martie, 1937.

Râmnicu-Vâlcea

Gh. Popescu

Sora *Maria E. Simion*, în etate de 29 de ani, membră a Comunității Dedulești, Râmnicu-Sărat, a adormit în Domnul în ziua de 7 Aprilie, 1937.

P. Olteanu

Copiii fratelui Sandu Bălașă, membru al Comunității Ionușciular, anume: *Maria*, de 4 ani, *Sandu*, de 8 ani și *Gheorghe*, de 10 luni, au adormit în Domnul în zilele de 2, 12 și 18 Februarie, 1937. Părinții îndurerăți se mângâie cu făgăduințele Domnului că își vor vedea copilașii la învierea celor drepti.

Dobre M. Cristil

„Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El”. „Ferice de acum incolo de morții, cari mor în Domnul! Da.... ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. „Eu (Isus) sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi”.

Adormiți în Hristos

La 27 Martie 1937 am primit tristă știre, că chiar în acea zi, la ora 9 dimineața, are loc în Hamburg ceremonia înmormântării iubitei noastre surori

ture prin vestirea Evangheliei sub forma ultimei solii de har. Domnul a binecuvântat ostenele lor în Casa noastră de Editură.

HENNY DRESEN născută Lühr, soția iubitului frate, Theodor Dresen, fost atâția ani Directorul Casei noastre de Editură din București.

Sora Henny Dresen s'a născut la 23 Aprilie 1891. Părinții dânsii, soții Lühr din Hamburg-Germania, au fost printre primii Adventiști, fiind botezați și renăscuți în așteptarea fericitei nădejdi încă din anul 1901. La 6 Aprilie 1906 primi baia nașterii de a doua oară și fiica lor, Henny, atunci în vârstă numai de 15 ani. La 4 Martie 1916 tânăra soră Henny Lühr se uni în căsătorie cu fratele Theodor Dresen. Această căsătorie fu binecuvântată la 12 Iunie 1917 cu nașterea unei fiice, singurul lor copil iubit, Magdalena, acum căsătorită cu tânărul frate Banas.

Ca adevărată fiică de misionari și soție de misionar, sora Henny Dresen răspunse bucuros chemării Domnului și, când fratele Dresen fu invitat la București să ia conducerea Casei de Editură atunci în formație, atunci și sora părăsi rudenii și patria ei și veni aici la noi împreună cu soțul ei, să împartă cu noi bucuriile și suferințele lucrării pentru câștigarea sufletelor românești la măn-

ultimele ei zile, mereu se interesa de mersul lucrării lui Dumnezeu din România și dorița ei arzătoare era, ca — dacă îi va ajuta Domnul spre însănătoșire — să mai viziteze odată România.

Dar față cu greutățile și cu strămoșările cele mari ale ceasului cercării, care va veni în curând peste lumea întreagă, Domnul a rânduit așa, încât în ziua de 23 Martie 1937 iubita noastră soră a fost chemată la odihnă, până la venirea Domnului în mărire.

Noi rugăm pe bunul Dumnezeu, să mângâie pe cei înrăstați prin această vremelnică despărțire, și să ne ajute, să ne putem vedea cu toții în împărăția Sa.

Ștefan Demetrescu

Fratele *Constantin Dobre*, în etate de 38 de ani, membru al Comunității Cocrești Colț, a adormit în Domnul în ziua de 8 Ianuarie, 1937. El a fost mulți ani presbiterul acestei Comunități, și a adus servicii laudabile lucrării din localitate. Trecerea lui la odihnă a lăsat multe inimii îndurerate, dar speranța în revederea viitoare, va micșora durerea celor rămași.

C. Popescu

Copilul *Octavian Raica*, în etate de 4 ani, fiul fratelui *Dionisie Raica*, a trecut la odihnă în ziua de 8 Aprilie, 1937.

W. Steinmeier

ANUNȚURI

Vând mașini de tricotaje, diferite numere, noi și de ocazie; primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățatură în scurt timp celor ce voiesc să învețe tricotajul. De asemenea primesc orice comandă în ce privește branșa tricotajului. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: *Ilie Fircă*, strada *General Eustațiu*, 47, București 6 (Prin Ferentari).

Sora *Ecaterina Schrom-Theodorescu*, moașă cu diplomă, își oferă serviciile sale. Adresa: *Str. Transilvaniei 45*, București II, prin *Popa Tatu*.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

Red. responsabil: *V. Florescu*

Prețul acestui număr lei 8.

Abonamentul pe un an lei 100.

Red. și Admin. *Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116*, București, IV.

Edit. și Tip. „Cuvântul Evangheliei”. București

